

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti razširjeni senat)

z dne 5. julija 2023 *

„Pravo institucij – Član Parlamenta – Privilegiji in imunitete – Sklep o odvzemu poslanske imunitete – Člen 9 Protokola (št. 7) o privilegijih in imunitetah Unije – Pristojnost organa, ki je izdal zahtevo za odvzem imunitete – Pravna varnost – Očitna napaka pri presoji – Obseg nadzora Parlamenta – Postopek obravnave zahteve za odvzem imunitete – Pravica do obrambe – Nepristranskost“

V zadevi T-272/21,

Carles Puigdemont i Casamajó, stanujoč v Waterlooju (Belgija),

Antoni Comín i Oliveres, stanujoč v Waterlooju,

Clara Ponsatí i Obiols, stanujoča v Waterlooju,

ki jih zastopajo P. Bekaert, J. Costa i Rosselló, G. Boye in S. Bekaert, odvetniki,

tožeče stranke,

proti

Evropskemu parlamentu, ki ga zastopajo N. Lorenz, N. Görlitz in J.-C. Puffer, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Kraljevine Španije, ki jo zastopata A. Gavela Llopis in M. J. Ruiz Sánchez, agentki,

intervenientka,

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti razširjeni senat),

ob posvetovanju v sestavi A. Marcoulli (poročevalka), predsednica, S. Frimodt Nielsen, H. Kanninen, J. Schwarcz in R. Norkus, sodniki,

sodna tajnica: M. Zwozdziak-Carbonne, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi sklepa z dne 30. julija 2021, Puigdemont i Casamajó in drugi/Parlament (T-272/21 R, neobjavljen, EU:T:2021:497),

na podlagi sklepa z dne 26. novembra 2021, Puigdemont i Casamajó in drugi/Parlament (T-272/21 R II, neobjavljen, EU:T:2021:834),

na podlagi sklepa z dne 24. maja 2022, Puigdemont i Casamajó in drugi/Parlament in Španija (C-629/21 P(R), EU:C:2022:413),

na podlagi obravnave z dne 25. novembra 2022

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres in Clara Ponsatí i Obiols s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlagajo razglasitev ničnosti sklepov Evropskega parlamenta P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 in P9_TA(2021)0061 z dne 9. marca 2021 o zahtevi za odvzem njihove imunitete (v nadaljevanju: izpodbijani sklepi).

Dejansko stanje

- 2 Ob sprejetju Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación (zakon 19/2017 katalonskega parlamenta o referendumu o samoodločbi) z dne 6. septembra 2017 (DOGC št. 7449A z dne 6. septembra 2017, str. 1) in Ley 20/2017 del Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (zakon 20/2017 katalonskega parlamenta o pravnem prehodu in ustanovitvi republike) z dne 8. septembra 2017 (DOGC št. 7451A z dne 8. septembra 2017, str. 1) ter ob izvedbi referenduma o samoodločbi 1. oktobra 2017, ki je bil določen s prvim od teh dveh zakonov, katerega izvrševanje določb je bilo v tem času ustavljeno z odločbo Tribunal Constitucional (ustavno sodišče, Španija), je bila prva tožeča stranka predsednik Generalitat de Cataluña (Avtonomna skupnost Katalonija, Španija), druga in tretja tožeča stranka pa sta bili člana Gobierno autonómico de Cataluña (avtonomna vlada Katalonije, Španija).
- 3 Po sprejetju navedenih zakonov in izvedbi tega referenduma so Ministerio fiscal (državno tožilstvo, Španija), Abogado del Estado (državni odvetnik, Španija) in politična stranka VOX sprožili kazenski postopek proti več osebam, med njimi proti tožečim strankam, ker so šteli, da so storile dejanja, ki spadajo – odvisno od osebe – med drugim med kazniva dejanja upora, vstajništva in poneverbe javnih sredstev (v nadaljevanju: zadevni kazenski postopek).
- 4 Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija) je 21. marca 2018 izdalo sklep, s katerim je tožeče stranke obdolžilo zaradi domnevnih kaznivih dejanj upora in poneverbe javnih sredstev. Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) je s sklepom z dne 9. julija 2018 ugotovilo, da se tožeče stranke niso udeležile postopka, ker so pobegnile iz Kraljevine Španije, in kazenski postopek zoper njih prekinilo, dokler jih ne najdejo.
- 5 Tožeče stranke so nato kandidirale na volitvah za člane Parlamenta, ki so bile v Španiji 26. maja 2019.

- 6 Junta Electoral Central (osrednja volilna komisija, Španija) je 13. junija 2019 sprejela sklep o razglasitvi kandidatov, izvoljenih v Parlament na volitvah 26. maja 2019, med katerimi sta bili prva in druga tožeča stranka.
- 7 Osrednja volilna komisija je 17. junija 2019 Parlament uradno obvestila o seznamu kandidatov, izvoljenih v Španiji, na katerem ni bilo imen prve in druge tožeče stranke.
- 8 Dne 20. junija 2019 je osrednja volilna komisija Parlamentu poslala sklep, v katerem je ugotovila, da prva in druga tožeča stranka nista prisegli, da bosta spoštovali špansko ustavo, kar se zahteva v členu 224(2) Ley orgánica 5/1985, de régimen electoral general (sistemski zakon 5/1985 o splošnem volilnem sistemu) z dne 19. junija 1985 (BOE št. 147 z dne 20. junija 1985, str. 19110), ter v skladu s tem členom razglasila sprostitev sedežev, dodeljenih tožečima strankama v Parlamentu, in zadržanje vseh posebnih pravic, ki bi jima lahko pripadale na podlagi njune funkcije, dokler ne prisežeta.
- 9 Dne 27. junija 2019 je takratni predsednik Parlamenta prvo in drugo tožečo stranko obvestil, da ju ne more obravnavati kot bodoča člana Parlamenta.
- 10 Preiskovalni sodnik kazenskega oddelka Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) je 14. oktobra 2019 zoper prvo tožečo stranko izdal nacionalni nalog za prijetje, evropski nalog za prijetje in mednarodni nalog za prijetje, da bi ji lahko sodili v zadevnem kazenskem postopku. Isti sodnik je 4. novembra 2019 izdal podobne naloge za prijetje zoper drugo in tretjo tožečo stranko.
- 11 Predsednik Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) je 13. januarja 2020 Parlament obvestil o zahtevi z dne 10. januarja 2020, posredovani prek predsednika kazenskega senata navedenega sodišča na podlagi sklepa preiskovalnega sodnika tega senata z istega dne, za odvzem poslanske imunitete prvi in drugi tožeči stranki.
- 12 Na plenarnem zasedanju 13. januarja 2020 se je Parlament na podlagi sodbe z dne 19. decembra 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), seznanil z izvolitvijo prve in druge tožeče stranke v Parlament z učinkom od 2. julija 2019.
- 13 Podpredsednik Parlamenta je 16. januarja 2020 na plenarnem zasedanju razglasil zahtevi za odvzem imunitete prvi in drugi tožeči stranki ter ju posredoval pristojnemu odboru, in sicer Odboru za pravne zadeve pri Parlamentu.
- 14 Po izstopu Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske iz Evropske unije 31. januarja 2020 se je Parlament 10. februarja 2020 seznanil z izvolitvijo tretje tožeče stranke za poslanko z učinkom od 1. februarja 2020.
- 15 Istega dne je predsednik Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) Parlament obvestil o zahtevi z dne 4. februarja 2020, posredovani prek predsednika kazenskega senata navedenega sodišča na podlagi sklepa preiskovalnega sodnika tega senata z istega dne, za odvzem imunitete tretji tožeči stranki.
- 16 Podpredsednik Parlamenta je 13. februarja 2020 na plenarnem zasedanju razglasil zahtevo za odvzem imunitete tretji tožeči stranki in jo posredoval Odboru za pravne zadeve.
- 17 Tožeče stranke so Parlamentu predložile pripombe. Odbor Parlamenta za pravne zadeve jih je tudi zaslišal 14. januarja 2021.

- 18 Odbor za pravne zadeve je 23. februarja 2021 sprejel poročila A 9-0020/2021, A 9-0021/2021 in A 9-0022/2021 o zahtevah za odvzem imunitete tožečim strankam.
- 19 Parlament je z izpodbijanimi sklepi ugodil zahtevam iz točk 11 in 15 zgoraj.

Predlogi strank

- 20 Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:
- izpodbijane sklepe razglasi za nične;
 - Parlamentu naloži plačilo stroškov.
- 21 Parlament ob podpori Kraljevine Španije Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne;
 - tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 22 Tožeče stranke v utemeljitev tožbe navajajo osem tožbenih razlogov.
- 23 Prvi tožbeni razlog se v bistvu nanaša na nezadostno obrazložitev izpodbijanih sklepov.
- 24 Drugi tožbeni razlog temelji na domnevni nepristojnosti nacionalnega organa, ki je izdal in Parlamentu poslal zahteve za odvzem imunitete tožečim strankam.
- 25 Tretji tožbeni razlog v bistvu temelji na domnevnem neupoštevanju načela nepristranskosti.
- 26 Četrty tožbeni razlog se v bistvu nanaša na kršitev pravice do izjave.
- 27 Peti tožbeni razlog se nanaša na kršitev načel pravne varnosti in lojalnega sodelovanja, pravice do učinkovitega sodnega varstva in pravice do obrambe zaradi nejasnosti izpodbijanih sklepov.
- 28 Šesti tožbeni razlog temelji na kršitvi člena 343 PDEU, člena 9 Protokola (št. 7) o privilegijih in imunitetah Evropske unije, priloženega Pogodbama EU in DEU (v nadaljevanju: Protokol št. 7), in člena 5(2) Poslovnika Parlamenta, ki se uporablja za deveto parlamentarno obdobje (2019–2024), v različici pred njegovo spremembo s sklepom Parlamenta z dne 17. januarja 2023 (v nadaljevanju: Poslovnik), ker naj bi Parlament kršil omejitve, ki veljajo za njegovo pooblastilo za odvzem imunitete njegovim članom.
- 29 Sedmi tožbeni razlog se nanaša na kršitev načel dobrega upravljanja in enakega obravnavanja, ker naj bi Parlament brez utemeljitve odstopil od svoje prejšnje prakse, oziroma na obstoj napake pri presoji *fumus persecutionis*.
- 30 Osmi tožbeni razlog se nanaša na kršitev načel dobrega upravljanja in enakega obravnavanja, ker naj bi Parlament z izpodbijanimi sklepi prvič dovolil pripor svojih članov.

- 31 Ker šesti tožbeni razlog v bistvu vsebuje očitke, ki se nanašajo na domnevne napake pri uporabi prava in ugotavljanju dejanskega stanja, ki vplivajo na to, kako je Parlament preučil *fumus persecutionis*, bodo ti očitki obravnavani skupaj s sedmim tožbenim razlogom. Poleg tega Splošno sodišče meni, da je primerno četrti in nato tretji tožbeni razlog preučiti nazadnje, to je po osmem tožbenem razlogu.

Dopustnost sklicevanja na priloge

- 32 Parlament je med drugim izpodbijal dopustnost nekaterih trditev tožečih strank, ker so bile navedene le v prilogah k njihovim vlogam.
- 33 V skladu s členom 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, ki se na podlagi člena 53, prvi odstavek, tega statuta uporablja za Splošno sodišče, in členom 76(d) Poslovnika Splošnega sodišča, mora tožba med drugim vsebovati zahtevek in povzetek navedenih razlogov. Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora biti ta povzetek dovolj jasen in natančen, da toženi stranki omogoči pripravo obrambe, Splošnemu sodišču pa, da glede na okoliščine primera o tožbi odloči brez drugih dodatnih podatkov. Čeprav je besedilo tožbe glede specifičnih vprašanj lahko podprto in dopolnjeno s sklicevanjem na odlomke iz dokumentov, ki so ji priloženi, pa splošno sklicevanje na druge dokumente, tudi če so priloženi k tožbi, ne more nadomestiti pomanjkanja bistvenih elementov pravne utemeljitve, ki morajo biti zajeti v tožbi (glej sodbo z dne 11. septembra 2014, MasterCard in drugi/Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, točka 40 in navedena sodna praksa).
- 34 Poleg tega Splošno sodišče ni dolžno v prilogah iskati ter prepoznavati tožbenih razlogov in trditev, ki bi jih lahko štelo za podlago za tožbo, saj imajo priloge le dokazno in pomožno funkcijo (glej sodbo z dne 20. oktobra 2021, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/Komisija, T-191/16, neobjavljena, EU:T:2021:707, točka 21 in navedena sodna praksa). Čista dokazna in dokumentarna funkcija prilog pomeni, da morajo biti, kadar obsegajo pravne elemente, na katerih temeljijo določeni razlogi, izraženi v tožbi, slednji podani v samem besedilu tožbe ali v tej tožbi vsaj dovolj prepoznavni (glej v tem smislu sodbo z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točka 99). Prilog se torej ne da uporabiti za razvijanje tožbenega razloga, ki je povzet v tožbi, tako da se predložijo očitki ali utemeljitve, ki jih v tej tožbi ni (glej sodbo z dne 29. marca 2012, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, T-336/07, EU:T:2012:172, točka 60 in navedena sodna praksa).
- 35 Ta razlaga člena 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča in člena 76(d) Poslovnika Splošnega sodišča zadeva tudi pogoje dopustnosti replike, ki v skladu s členom 83 istega poslovnika dopolnjuje tožbo (glej sodbo z dne 29. marca 2012, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, T-336/07, EU:T:2012:172, točka 61 in navedena sodna praksa).
- 36 V obravnavani zadevi so tožeče stranke v svojih vlogah navedle številna sklicevanja na včasih obsežne dokumente, priložene tem vlogam. Vendar dokumenti, na katere napotujejo nekatera sklicevanja, ne le podpirajo in dopolnjujejo nekatere trditve v besedilu vloge, kateri so priloženi, temveč vsebujejo celo pojasnilo besedila navedenih trditev, tako da so trditve brez analize teh dokumentov nerazumljive.

- 37 Iz tega sledi, da se bodo na podlagi sodne prakse, na katero je bilo opozorjeno v točkah od 33 do 35 zgoraj, priloge, ki so jih predložile tožeče stranke, upoštevale le v delu, v katerem so podprti ali dopolnjeni tožbeni razlogi ali trditve, ki so jih tožeče stranke izrecno navedle v besedilu svojih vlog, in v katerem je mogoče natančno ugotoviti, kateri elementi iz te priloge podpirajo ali dopolnjujejo navedene tožbene razloge ali trditve.

Utemeljenost

Pravni okvir

– Pravo Unije

- 38 Člen 343 PDEU določa, da „[n]a ozemljih držav članic uživa Unija v skladu s pogoji iz Protokola [št. 7] privilegije in imunitete, ki jih potrebuje za opravljanje svojih nalog“.

- 39 Poglavje III Protokola št. 7, ki se nanaša na „[č]lan[e] Evropskega parlamenta“, vsebuje med drugim člen 8, ki določa:

„Zoper člana Evropskega parlamenta se ne sme začeti preiskava, ne sme biti priprt niti se zoper njega ne sme začeti sodni postopek zaradi mnenja ali glasu, ki ga je izrekel pri opravljanju svojih dolžnosti.“

- 40 V istem poglavju člen 9 Protokola št. 7 določa:

„Med zasedanjem Evropskega parlamenta njeni člani uživajo:

- (a) na ozemlju svoje države imunitete, priznane članom parlamenta te države;
- (b) na ozemlju vseh drugih držav članic imuniteto pred kakršnim koli priporom in sodnim postopkom.

Za člane velja imuniteta tudi medtem, ko potujejo do kraja zasedanja Evropskega parlamenta in nazaj.

Kadar je član zaloten pri storitvi kaznivega dejanja, sklicevanje na imuniteto ni mogoče in Evropskemu parlamentu ne preprečuje uresničevanja pravice do odvzema imunitete svojemu članu.“

- 41 Poglavje VII Protokola št. 7, naslovljeno „Splošne določbe“, vsebuje med drugim člen 18, ki določa: „Institucije Unije sodelujejo s pristojnimi organi zadevnih držav članic pri uporabi tega protokola.“

- 42 Člen 5 Poslovnika, naslovljen „Privilegiji in imunitete“, določa:

„1. Poslanci uživajo privilegije in imunitete, določene v Protokolu št. 7 [...].

2. Parlament pri izvajanju svojih pooblastil v zvezi s privilegiji in imunitetami ohranja integriteto kot demokratična zakonodajna skupščina in zagotavlja neodvisnost poslancev pri opravljanju njihovih obveznosti. Parlamentarna imuniteta ni osebni privilegij poslanca, temveč je jamstvo neodvisnosti Parlamenta kot celote in njegovih poslancev.

[...]

43 Člen 6 Poslovnika, naslovljen „Odvzem imunitete“, določa:

„1. Vsaka zahteva za odvzem imunitete se oceni v skladu s členi 7, 8 in 9 Protokola št. 7 [...] ter v skladu z načeli iz člena 5(2) tega poslovnika.

[...]

44 Člen 9 Poslovnika, naslovljen „Postopki v zvezi z imuniteto“, določa:

„1. Vsaka zahteva za odvzem imunitete poslancu, ki jo na predsednika [Parlamenta] naslovi pristojni organ države članice ali evropski glavni tožilec, ali za zaščito privilegijev in imunitete, ki jo na predsednika naslovi poslanec ali nekdanji poslanec, se razglasi na plenarnem zasedanju in posreduje pristojnemu odboru.

[...]

3. Odbor nemudoma preuči zahteve za odvzem imunitete ali zahteve za zaščito privilegijev in imunitete, pri čemer upoštevajo njihovo relativno zapletenost.

4. Odbor predlaga obrazložen sklep, ki priporoča sprejetje ali zavrnitev zahteve za odvzem imunitete ali zahteve za zaščito privilegijev in imunitete. Predlogi sprememb niso dopustni. Če je predlog zavrjen, se šteje, da je sprejet nasprotni sklep.

5. Odbor lahko od zadevnega organa zahteva kakršno koli informacijo ali pojasnilo, ki se mu zdi potrebno za oblikovanje mnenja, ali je imuniteto treba odvzeti ali zaščititi.

6. Zadevni poslanec ima možnost zagovora in lahko predloži vse dokumente ali druge pisne dokaze, ki se mu zdijo pomembni.

[...]

7. Kadar se zahteva za odvzem ali zaščito imunitete nanaša na več točk, je vsaka točka lahko predmet ločenega sklepa. Izjemoma je lahko v poročilu odbora predlagano, naj odvzem ali zaščita imunitete velja le za kazenski pregon ter da do pravnomočnosti sodbe poslancu ni mogoče odvzeti prostosti ali ga zapreti ali zoper njega uvesti ukrepe, ki mu onemogočajo izvrševanje nalog iz njegovega mandata.

8. Odbor lahko poda obrazloženo mnenje o pristojnosti organa in dopustnosti zahteve, vendar se v nobenem primeru ne izreče niti o krivdi ali nekrivdi poslanca niti se ne izreče o tem, ali mnenja oziroma dejanja, ki se pripisujejo poslancu, upravičujejo kazenski pregon, četudi se pri obravnavi zahteve podrobno seznanijo z dejstvi primera.

[...]

12. Parlament preuči le zahteve za odvzem imunitete poslanca, ki so mu jih posredovali sodni organi ali stalna predstavništva držav članic.

13. Odbor določi načela za uporabo tega člena.

14. Vsaka poizvedba pristojnega organa o obsegu privilegijev ali imunitet poslancev se obravnava v skladu z gornjimi določbami.“

– *Špansko pravo*

45 Člen 71 španske ustave določa:

- „1. Poslanci in senatorji so nedotakljivi glede stališč, izraženih med opravljanjem njihovih nalog.
2. Med mandatom poslanci in senatorji uživajo tudi imuniteto in so lahko pridržani le, če so zaloteni pri storitvi kaznivega dejanja. Ni jih mogoče obdolžiti ali zoper njih uvesti sodnega postopka brez predhodnega dovoljenja zadevnega doma.
3. V kazenskih postopkih, ki se vodijo zoper poslance in senatorje, je pristojen kazenski senat Tribunal Supremo [(vrhovno sodišče)].

[...]“

46 Členi od 750 do 753 Ley de Enjuiciamiento Criminal (zakon o kazenskem postopku) določajo:

„Člen 750

Sodnik ali sodišče, ki ugotovi, da obstajajo pogoji za kazenski postopek zoper senatorja ali poslanca Cortes [(senat in kongres poslancev (Španija))], med zasedanjem [senata in kongresa poslancev] postopka ne bo uvedlo, dokler ne pridobi dovoljenja doma, ki mu senator oziroma poslanec pripada.

Člen 751

Če je senator ali poslanec zaloten pri storitvi kaznivega dejanja, ga je mogoče prijeti in zoper njega začeti kazenski postopek brez dovoljenja iz prejšnjega člena, vendar je treba o prijemu ali začetku preiskave v štiriindvajsetih urah obvestiti dom, ki mu pripada.

Prav tako je zadevni dom treba obvestiti o katerem koli kazenskem postopku, ki se vodi zoper osebo, ki je bila v fazi sojenja izvoljena za senatorja ali poslanca.

Člen 752

Če se kazenski postopek zoper senatorja ali poslanca začne v času med dvema parlamentarnima obdobjema, mora sodnik ali sodišče, ki vodi zadevo, o tem nemudoma obvestiti zadevni dom.

Enako velja, če se kazenski postopek začne zoper izvoljenega senatorja ali poslanca pred prvo sejo [senata in kongresa poslancev].

Člen 753

Takoj, ko sta [senat in kongres poslancev] (med parlamentarnim obdobjem ali izven njega) seznanjena s postopkom, sodni tajnik v vsakem primeru postopek prekine, pri čemer postopkovna dejanja ostanejo v stanju, v kakršnem so bila ob prekinitvi, dokler zadevni dom ne sprejme odločitve, ki se mu zdi primerna.“

- 47 Reglamento del Senado (poslovnik senata) z dne 3. maja 1994 (BOE št. 114 z dne 13. maja 1994, str. 14687) v členu 22(1) določa:

„Senatorji med mandatom uživajo imuniteto in so lahko pridržani ali prijeti le, če so zaloteni pri storitvi kaznivega dejanja. O pridržanju ali prijemu se nemudoma obvesti predsedstvo senata.

Senatorjev ni mogoče obdolžiti ali zoper njih uvesti sodnega postopka brez predhodnega dovoljenja senata, ki se zahteva z vložitvijo ustrezne zahteve za odvzem imunitete. Tako dovoljenje je potrebno tudi, če oseba postane senator po tem, ko je bil zoper njo uveden kazenski postopek ali je bila obdolžena v kazenskem postopku.“

Prvi tožbeni razlog: nezadostna obrazložitev izpodbijanih sklepov

- 48 Tožeče stranke trdijo, da izpodbijani sklepi niso zadostno obrazloženi. Prvič, Parlament naj ne bi odgovoril na njihove pripombe v zvezi z ugotovljenimi postopkovnimi nepravilnostmi in utemeljenostjo zahtev za odvzem imunitete ter naj ne bi podal stališča do uporabe določb člena 9(7) Poslovnika. Drugič, izpodbijani sklepi naj ne bi vsebovali nobenega sklicevanja na Listino Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), vključno z njenim členom 52, kljub pripombam, ki so jih podali v zvezi s kršitvijo te listine. Tretjič, izpodbijani sklepi naj ne bi vsebovali nobene obrazložitve glede vpliva odvzema njihove imunitete na nemoteno delovanje Parlamenta. Četrtič, Parlament naj ne bi obrazložil svoje ugotovitve glede neobstoja *fumus persecutionis*.
- 49 Parlament ob podpori Kraljevine Španije te trditve prereka.
- 50 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev aktov institucij Unije, ki se zahteva s členom 296 PDEU, prilagojena naravi zadevnega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da lahko zadevne osebe razberejo razloge za sprejeti ukrep in pristojno sodišče opravi nadzor. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino akta, naravo podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovniki akta ali druge osebe, na katere se ta akt neposredno in posamično nanaša (glej sodbo z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 16 in navedena sodna praksa).
- 51 Ne zahteva se, da so v obrazložitvi navedeni vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, ker se vprašanja, ali obrazložitev odločbe izpolnjuje zahteve iz člena 296 PDEU, ne sme presojati le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen kontekst in celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo z dne 11. junija 2020, Komisija/Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, točka 29 in navedena sodna praksa). Natančneje, zadevna institucija ni dolžna podati stališča do vseh trditev, ki so jih pred njo navajale zainteresirane stranke, ker navede dejstva in pravne ugotovitve, ki so bistveni za sistematiko njene odločbe (glej sodbo z dne 30. junija 2022, Fakro/Komisija, C-149/21 P, neobjavljena, EU:C:2022:517, točka 190; glej tudi sodbo z dne 30. aprila 2014, Hagenmeyer in Hahn/Komisija, T-17/12, EU:T:2014:234, točka 173 in navedena sodna praksa; sodba z dne 28. novembra 2019, Mélin/Parlament, T-726/18, neobjavljena, EU:T:2019:816, točka 25).
- 52 Obveznost obrazložitve je bistvena postopkovna zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, ki je del vsebinske zakonitosti spornega akta (glej sodbo z dne 5. maja 2022, Komisija/Missir Mamachi di Lusignano, C-54/20 P, EU:C:2022:349, točka 69 in navedena sodna praksa).

- 53 Ob upoštevanju teh preudarkov je treba ugotoviti, ali so izpodbijani sklepi zadostno obrazloženi.
- 54 V obravnavani zadevi so izpodbijani sklepi v glavnem podobni, razen imen zadevnih poslancev, datuma sprejetja nekaterih sodnih aktov ter – v zvezi s tretjo tožečo stranko – okoliščin njene izvolitve v Parlament in dejstva, da je v okviru zadevnega kazenskega postopka preganjana samo zaradi domnevnega kaznivega dejanja vstajništva.
- 55 V teh sklepih je Parlament v bistvu v točki A navedel, da je prejel zahteve predsednika kazenskega senata Tribunal Supremo (vrhovno sodišče), naj se tožečim strankam odvzame imuniteta iz člena 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7, ki so bile vložene v okviru zadevnega kazenskega postopka. V točkah F in G je ta predsednik navedel, da ni pristojen, da bi odločil o upoštevnosti kazenskega postopka ali podvomil o prednostih nacionalnih pravosodnih sistemov. V točki H je ta predsednik navedel tudi, da ni pristojen za oceno ali izpodbijanje pristojnosti nacionalnih pravosodnih organov, zadolženih za zadevni kazenski postopek. V točki I je ta predsednik navedel, da je kazenski senat Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) na podlagi španskega prava, kot ga razlagajo nacionalna sodišča in ga je Kraljevina Španija sporočila Parlamentu, pristojni organ, ki lahko zahteva odvzem imunitete člana Parlamenta.
- 56 Poleg tega je Parlament v točki J menil, da se člen 8 Protokola št. 7 ne uporablja, saj zadevna dejstva niso povezana z mnenjem ali glasom, ki so ga poslanci izrekli pri opravljanju svojih dolžnosti.
- 57 Parlament je nato preučil imuniteto iz člena 9, prvi odstavek, navedenega protokola. V točkah od K do N je ugotovil, da glede na zahteve za odvzem imunitete člen 71 španske ustave ne zahteva, da se pridobi parlamentarno dovoljenje za nadaljevanje kazenskega postopka zoper osebo, ki je po obdolžitvi pridobila status člana Parlamenta, in da zato ni treba zahtevati odvzema imunitete na podlagi člena 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7. Nato je pojasnil, da mu ni treba razlagati nacionalnih pravil o imunitetah poslancev (točka N).
- 58 Nazadnje, v točkah od O do W je Parlament presodil, ali je treba odvzeti imuniteto iz člena 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7. V zvezi s tem je v bistvu menil, da so bili zoper tožeče stranke izdani med drugim evropski nalogi za prijetje, katerih zakonitost so potrdila nacionalna sodišča in katerih izvršitev naj bi omogočile zahteve za odvzem imunitete (točka P). Menil je, da obtožba zoper tožeče stranke očitno ni povezana z njihovimi poslanskimi funkcijami, ampak se nanaša na njihove prejšnje funkcije v Kataloniji (točka T), da se ta obtožba nanaša tudi na druge osebe, ki nimajo statusa evropskega poslanca (točka U), in da ni mogoče trditi, da se je zadevni kazenski postopek začel, da bi se škodilo politični dejavnosti tožečih strank kot evropskih poslancev (*fumus persecutionis*), saj tako očitana dejanja kot navedeni postopek segajo v obdobje, ko je bila pridobitev statusa člana Parlamenta s strani tožečih strank še hipotetična (točki V in W). Zato je Parlament tožečim strankam odvzel imuniteto iz člena 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7.
- 59 Najprej, navesti je treba, da v skladu s sodno prakso, predstavljeno v točki 51 zgoraj, dejstvo, da izpodbijani sklepi ne vsebujejo ničesar o pisnih pripombah tožečih strank, samo po sebi ne more dokazati, da Parlament ni izpolnil zahteve po obrazložitvi. V zvezi s tem je treba poudariti, da niti število niti pomen trditev in dokumentov, ki so jih predložile tožeče stranke, ne moreta spremeniti obsega obveznosti obrazložitve, ki jo ima Parlament (glej v tem smislu sodbo z dne 1. julija 2008, Chronopost in La Poste/UFEX in drugi, C-341/06 P in C-342/06 P, EU:C:2008:375, točka 96).

- 60 Dalje, na prvem mestu, tožeče stranke trdijo, da izpodbijani sklepi ne vsebujejo odgovora na njihove pisne pripombe v zvezi z utemeljenostjo zahtev za odvzem imunitete, čeprav so te pripombe neposredno v nasprotju z obrazložitvijo navedenih sklepov.
- 61 V zvezi s tem iz izpodbijanih sklepov, katerih bistvo je bilo predstavljeno v točkah od 55 do 58 zgoraj, izhaja, da so v njihovi točki I navedeni razlogi, iz katerih je Parlament implicitno zavrnil trditve tožečih strank, da so zahteve za odvzem imunitete nedopustne, ker Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) ni pristojno za njihovo izdajo. Parlament je v točkah M in N tudi implicitno odgovoril na trditve, da Parlament ni dovolil kazenskega postopka v Španiji. Podobno sta točki F in G impliciten odgovor na trditve tožečih strank, s katerimi izpodbijajo primernost kazenskega pregona ob upoštevanju očitanih dejanj. Glede preostalega iz analize v točkah od O do W izpodbijanih sklepov izhaja, da so bili ugovori v zvezi s političnim preganjanjem, izjemno naravo zadevnih primerov, kronologijo dogodkov, nemotenim delovanjem Parlamenta, zlasti njegovo integriteto in neodvisnostjo, nesorazmernostjo odvzema imunitete v okoliščinah obravnavanega primera in različnimi precedenčnimi primeri, na katere so se sklicevale tožeče stranke, zavrjnjeni z obrazložitvijo, da je *fumus persecutionis*, to je obstoj dejanskih okoliščin, ki kažejo, da je bil zadevni kazenski postopek uveden z namenom škoditi dejavnosti poslancev in posledično Parlamenta, mogoče izključiti. Glede tega v nasprotju s tem, kar trdijo tožeče stranke, razlogi, ki utemeljujejo izključitev takega *fumus*, dovolj jasno izhajajo iz točk od T do V izpodbijanih sklepov.
- 62 Poleg tega je res, da izpodbijani sklepi ne vsebujejo izrecne odločitve o uporabi člena 9(7) Poslovnika (glej točko 44 zgoraj), na katerega se sklicujejo tožeče stranke in v skladu s katerim lahko Odbor za pravne zadeve izjemoma predlaga, naj odvzem imunitete velja le za kazenski pregon ter da do pravnomočnosti sodbe poslancu ni mogoče odvzeti prostosti ali ga zapreti ali zoper njega uvesti ukrepe, ki mu onemogočajo izvrševanje nalog iz njegovega mandata. Vendar je treba obrazložitev akta presojeti ob upoštevanju njegovega konteksta (glej točko 51 zgoraj), zato je iz okoliščine, da je namen odvzema imunitete tožečim strankam omogočiti izvršitev evropskih nalogov za prijetje, ki so bili izdani za obnovo kazenskega postopka proti njim, kot je med drugim pojasnjeno v točkah B in P teh sklepov, mogoče ugotoviti razloge, iz katerih Parlament ni uporabil tega člena, katerega besedilo poleg tega določa, da se uporablja izjemoma.
- 63 Na drugem mestu, tožeče stranke trdijo, da izpodbijani sklepi ne vsebujejo odgovora na njihove pisne pripombe, med drugim z dne 16., 23. in 24. novembra 2020, v zvezi z domnevnimi postopkovnimi nepravilnostmi, zlasti imenovanjem samo enega poročevalca v Odboru za pravne zadeve za obravnavo treh zahtev za odvzem imunitete ter nepristranskostjo poročevalca in predsednika tega odbora.
- 64 Najprej, ugotoviti je treba, da notranja pravila Parlamenta in Odbora za pravne zadeve v zvezi s preučitvijo zahteve za odvzem imunitete ne določajo nobenega postopka, v katerem bi se izpodbijalo imenovanje poročevalca, zadolženega za primer imunitete, s strani tega odbora ali predsedovanje seji, na kateri predsedujoči preuči primer.
- 65 V obravnavani zadevi izpodbijani sklepi ne vsebujejo nobenega izrecnega odgovora ali sklicevanja na trditve tožečih strank v zvezi z domnevnimi postopkovnimi nepravilnostmi, navedenimi v točki 63 zgoraj. Vendar je Odbor za pravne zadeve s tem, da je ohranil samo enega poročevalca za preučitev treh zahtev za odvzem imunitete in španskega predsednika tega odbora, nujno menil, da postopkovne nepravilnosti, ki jih zatrjujejo tožeče stranke, niso utemeljene. Okoliščina, da Parlament ni navedel razlogov za tako ugotovitev, vseeno ne vpliva na jasnost razlogovanja, na

podlagi katerega je Parlament tožečim strankam odvzel imuniteto, in ne ovira nadzora zakonitosti, ki ga Splošno sodišče opravi v zvezi s temi domnevnimi nepravilnostmi, ki bodo preučene v okviru tretjega tožbenega razloga.

- 66 Poleg tega, čeprav tožeče stranke trdijo, da to, da Parlament ni odgovoril na njihove prošnje za prevod dokumentov, ki so jih predložile za posredovanje članom Odbora za pravne zadeve, vpliva na obrazložitev izpodbijanih sklepov, je treba tako trditve zavrniti. Notranja pravila Parlamenta in Odbora za pravne zadeve namreč ne določajo možnosti, da zadevni poslanec ali njegov zastopnik zaprosi za prevod dokumenta, predloženega v okviru preučitve zahteve za odvzem imunitete. Poleg tega obstoj prošnje za prevod ne spada med dejstva in pravne preudarke, ki so bistveni za sistematično odločitve in v zvezi s katerimi bi Parlament moral izrecno podati stališče v tej odločitvi.
- 67 Na tretjem mestu, okoliščina, da izpodbijani sklepi ne vsebujejo nobenega sklicevanja na Listino in zlasti na njen člen 52, kljub trditvam, ki so jih v zvezi s tem navedle tožeče stranke, ne more dokazati nezadostnosti obrazložitve. Na eni strani Parlamentu namreč ni treba odgovoriti na vse trditve tožečih strank (glej točko 51 zgoraj). Na drugi strani je vprašanje, ali so v izpodbijanih sklepih upoštevane določbe Listine, del presoje njihove utemeljenosti in bo preučeno v okviru vsebinskih tožbenih razlogov, ki so jih podale tožeče stranke.
- 68 Zato je treba ugotoviti, da so izpodbijani sklepi tožečim strankam omogočili, da so se seznanile z razlogi, iz katerih jim je bila imuniteta odvzeta, pristojnemu sodišču pa, da ima na voljo dovolj elementov, da opravi nadzor.
- 69 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog: nepristojnost nacionalnega organa, ki je izdal in Parlamentu poslal zahteve za odvzem imunitete tožečim strankam

- 70 Tožeče stranke trdijo, da Parlament ni izpolnil svoje obveznosti, da preveri pristojnost nacionalnega organa, ki je izdal zahteve za odvzem imunitete.
- 71 V zvezi s tem tožeče stranke trdijo, da Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) ni pristojni organ za izdajo zahtev za odvzem njihove imunitete. Tožeče stranke pojasnjujejo, da je navedeno sodišče ugotovilo, da čeprav mu noben akt izrecno ne podeljuje take pristojnosti v zvezi z evropskim poslancem, izvoljenim za Kraljevino Španijo, ta pristojnost temelji na uporabi po analogiji – v skladu s členom 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7 – nacionalnega prava, in sicer člena 71(3) španske ustave, ki mu podeljuje pristojnost, da obravnava, presodi in izda zahtevo za odvzem imunitete v zvezi s španskimi člani Parlamenta. Navedeno sodišče naj bi tudi štelo, da je taka uporaba po analogiji izključena v zvezi z evropskimi poslanci, izvoljenimi za drugo državo članico, in da mora odvzem njihove imunitete zahtevati krajevno pristojno špansko sodišče. Po mnenju tožečih strank je ta razlaga Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) napačna in krši člene 20, 21 in 47 Listine. Nepristojnost Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) naj bi ugotovila že Cour d'appel de Bruxelles (višje sodišče v Bruslju, Belgija) in delovna skupina o samovoljnih pridržanih, ki jo je ustanovila Generalna skupščina Združenih narodov. Tožeče stranke v repliki dodajajo, da je razlaga Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) toliko bolj presenetljiva, ker temelji na členu 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7, katerega uporabo zanje pa navedeno sodišče zavrača. Opozarjajo, da je Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) sistematično zavračalo, da bi v zvezi s tem Sodišču predložilo vprašanje za predhodno odločanje.

- 72 Tožeče stranke trdijo, da Parlamenta ta razlaga Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) ni zavezovala, vendar je moral preučiti njeno podlago. Po njihovem mnenju ob predpostavki, da je dokazana, okoliščine, da je Parlament preučil pristojnost nacionalnih organov glede na uradni obvestili Kraljevine Španije z dne 11. junija 2014 in 30. septembra 2020, ki v izpodbijanih sklepih sploh nista navedeni, ni mogoče enačiti z nadzorom zaradi špekulativne in povsem informativne narave teh obvestil.
- 73 Parlament je s tem, da ni opravil takega nadzora, po mnenju tožečih strank kršil člen 9(1) Poslovnika v povezavi s členom 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7 ter člene 20, 21 in 47 Listine v povezavi z načeloma enakega obravnavanja in učinkovitosti prava Unije.
- 74 Poleg tega tožeče stranke poudarjajo, da člen 756 zakonika o kazenskem postopku določa, da se zahteva za odvzem imunitete pošlje prek ministrstva za pravosodje, kar ne velja za obravnavani primer.
- 75 Parlament in Kraljevina Španija te trditve prerekata.
- 76 Na prvem mestu, tožeče stranke v zvezi z organom, pristojnim za pošiljanje zahteve za odvzem imunitete Parlamentu, trdijo, kot je bilo potrjeno na obravnavi, da je zahteve za odvzem imunitete poslal nepristojni organ. Pojasnjujejo, da morajo biti v skladu s členom 756 zakonika o kazenskem postopku take zahteve poslane prek ministrstva za pravosodje.
- 77 V zvezi s tem je treba navesti, da je Parlament v okviru pristojnosti za notranjo organizacijo, ki jo ima na podlagi člena 232 PDEU, odločil, kot je navedeno v členu 9(12) Poslovnika, da mu morajo zahteve za odvzem imunitete poslanca posredovati sodni organi ali stalno predstavništvo države članice, brez sklicevanja na nacionalno pravo. Ta določba, katere zakonitosti tožeče stranke ne izpodbijajo, je bila v obravnavani zadevi upoštevana, ker je zahteve za odvzem imunitete Parlamentu posredoval predsednik Tribunal Supremo (vrhovno sodišče), kot je navedeno v prvi alineji sklicevanj izpodbijanih sklepov.
- 78 Zato je treba očitek, naveden v točki 76 zgoraj, zavrnil.
- 79 Na drugem mestu, glede organa, pristojnega za izdajo zahteve za odvzem imunitete, je treba ugotoviti, da mora v skladu s členom 9(1) Poslovnika predsednik vsako zahtevo za odvzem imunitete poslanca, ki jo nanj naslovi pristojni organ države članice, razglasiti na plenarnem zasedanju in posredovati pristojnemu odboru. V skladu s členom 9(8) navedenega poslovnika lahko pristojni odbor Parlamenta, ko obravnava to zahtevo, poda obrazloženo mnenje o pristojnosti zadevnega organa in dopustnosti zahteve. V skladu s temi določbami se mora Parlament prepričati o pristojnosti organa, ki je izdal zahteve za odvzem imunitete.
- 80 Ker nobena določba prava Unije ne določa, kateri organ je pristojen zahtevati odvzem imunitete člana Parlamenta, mora vsaka država članica v okviru svoje postopkovne avtonomije določiti ta organ. Taka določitev je torej urejena izključno z nacionalnim pravom.
- 81 V zvezi s tem je Parlament od vsake države članice zahteval, naj določi pristojni organ, ki lahko zahteva odvzem imunitete člana Parlamenta. Španska vlada je v uradnem obvestilu z dne 11. junija 2014, ki ga je predsedniku Parlamenta poslal stalni predstavnik Kraljevine Španije pri Evropski uniji, navedla, da ker ta organ ni določen v nobeni določbi španskega prava, se lahko povsem informativno šteje, da gre za isti organ, ki je pristojen za zahtevo za odvzem imunitete španskih poslancev in senatorjev, in sicer je to predsednik Tribunal Supremo (vrhovno sodišče).

- 82 Španska vlada je v drugem uradnem obvestilu z dne 30. septembra 2020 pojasnila, da člen 71 španske ustave (glej točko 45 zgoraj) in člen 57 Ley Orgánica 6/1985 del Poder Judicial (sistemski zakon 6/85 o sodstvu) pristojnost za kazenski postopek zoper španske poslance in senatorje podeljujeta Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) ter da je bil v tem okviru in glede na prejšnje primere predsednik kazenskega senata Tribunal Supremo (vrhovno sodišče), ki deluje prek predsednika navedenega sodišča, določen kot pristojni organ za zahtevo za odvzem imunitete evropskega poslanca.
- 83 V obravnavani zadevi je Parlament v točki I izpodbijanih sklepov navedel, da je kazenski senat Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) na podlagi španskega prava, kot ga razlagajo nacionalna sodišča in ga je Kraljevina Španija sporočila Parlamentu, pristojni organ, ki lahko zahteva odvzem imunitete članu Parlamenta.
- 84 Tožeče stranke ne izpodbijajo dejstva, da uradno obvestilo z dne 30. septembra 2020 odraža stanje nacionalne sodne prakse v zvezi s pristojnim organom, ki lahko zahteva odvzem imunitete člana Parlamenta, izvoljenega za Kraljevino Španijo. Sodbe, na katere se sklicujejo tožeče stranke in v katerih Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) ugotavlja, da nima pristojnosti, da bi zahtevalo odvzem imunitete člana Parlamenta, se namreč nanašajo na primere evropskih poslancev, ki niso bili izvoljeni za Kraljevino Španijo. Tožeče stranke pa trdijo, da Parlament ni izčrpal nadzora, ki ga je moral opraviti v zvezi s tem, s tem, da zatrjujejo, da bi moral glede na elemente, ki so jih predložile pred Odborom za pravne zadeve, preučiti, ali je ta sodna praksa skladna s pravom Unije, zlasti z Listino, in to toliko bolj, ker temelji na razlagi člena 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7.
- 85 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu s členom 5(1) PEU in členom 13(2) PEU Parlament deluje v mejah pristojnosti, ki so mu podeljene s Pogodbama. Nobena določba prava Unije, zlasti Protokola št. 7, pa Parlamentu ne podeljuje pristojnosti za presojo, ali so s pravom Unije skladne odločitve držav članic v zvezi z določitvijo pristojnega organa za izdajo zahteve za odvzem imunitete, ki spada na področje nacionalnega prava (glej točko 80). O navedeni skladnosti morajo odločiti nacionalna sodišča, če je potrebno, potem ko Sodišču predložijo predlog za sprejetje predhodne odločbe.
- 86 Dalje, sodba z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023), na katero se sklicujejo tožeče stranke, v tej zadevi ni upoštevna. Nanaša se namreč na sodni nadzor nad akti, s katerimi se postopek začne, pripravljalnimi akti ali nezavezujočimi predlagalnimi akti, ki jih nacionalni organi sprejmejo v okviru upravnih postopkov, na podlagi katerih se sprejme akt Unije. Sodišče je presodilo, da so sodišča Unije edina pristojna za izvajanje nadzora zakonitosti nad končno odločbo, ki vključuje preučitev morebitnih napak, ki vplivajo na zakonitost navedenih vmesnih aktov in bi lahko vplivale na veljavnost te končne odločbe (sodba z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točki 43 in 44). Vendar sporne zahteve za odvzem imunitete spadajo v okvir kazenskega postopka, ki poteka na nacionalni ravni in v katerem ima končno pristojnost odločanja pristojno nacionalno sodišče. Torej niso pripravljalni akt, akt, s katerim se začne postopek, ali nezavezujoči predlagalni akt, ki ga nacionalni organi sprejmejo v okviru upravnih postopkov, na podlagi katerih se sprejme akt Unije v smislu navedene sodbe, katerih zakonitost bi moral preveriti Parlament ali, če je primerno, Splošno sodišče. Tožeče stranke so poleg tega zakonitost zahtev za odvzem njihove imunitete izpodbijale pred nacionalnimi sodišči.

- 87 Podobno v obravnavani zadevi nista upoštevni sodbi z dne 17. maja 1972, Meinhardt/Komisija (24/71, EU:C:1972:37), in z dne 5. maja 2021, Falqui/Parlament (T-695/19, neobjavljena, v pritožbenem postopku, EU:T:2021:242), na kateri se sklicujejo tožeče stranke. Ti zadevi se namreč nanašata na položaje, v katerih institucija Unije izvaja nacionalno zakonodajo, na katero napotuje pravo Unije. To ne velja za Parlament, ko pri odločanju o zahtevi za odvzem imunitete preverja, ali mu je zahtevo poslal pristojni nacionalni organ.
- 88 Iz tega sledi, da tožeče stranke ne morejo utemeljeno trditi, da je Parlament moral presoditi, ali je španska sodna praksa v zvezi s pristojnim organom, ki lahko zahteva odvzem imunitete evropskega poslanca, izvoljenega za Kraljevino Španijo, skladna s pravom Unije.
- 89 Zato je treba drugi tožbeni razlog zavrnil kot neutemeljen.

Peti tožbeni razlog: kršitev načel pravne varnosti in lojalnega sodelovanja, pravice do učinkovitega sodnega varstva in pravice do obrambe zaradi nejasnosti izpodbijanih sklepov

- 90 Tožeče stranke trdijo, da je bilo načelo pravne varnosti kršeno, saj obseg izpodbijanih sklepov ni jasen, iz česar izhajata kršitev njihove pravice do učinkovitega sodnega varstva in pravice do obrambe ter kršitev načela lojalnega sodelovanja Parlamenta z državami članicami.
- 91 Peti tožbeni razlog v bistvu v delu, ki se nanaša na kršitev načela pravne varnosti, temelji na dveh očitkih. Prvi očitek se nanaša na to, da v izpodbijanih sklepih ni pojasnjeno, ali mora biti njihov obseg omejen ali ne na postopke za izvršitev evropskih nalogov za prijetje, ki so potekali, ko so bile izdane zahteve za odvzem imunitete, in sicer postopke, ki so potekali v Belgiji in Združenem kraljestvu. Drugi očitek se nanaša na to, da je Parlament prvič odvzel le imuniteto iz člena 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7, ne da bi pojasnil, kako je ta odvzem imunitete povezan z ohranitvijo imunitete iz člena 9, drugi odstavek, tega protokola.
- 92 Parlament in Kraljevina Španija te trditve prerekata.
- 93 Uvodoma je treba spomniti, da je namen načela pravne varnosti, ki je temeljno načelo prava Unije, zagotoviti predvidljivost pravnih položajev in pravnih razmerij, ki spadajo na področje uporabe prava Unije. Med drugim se s tem načelom zahteva, da morajo biti vsi akti, ki jih sprejmejo institucije Unije, jasni in natančni, da se zadevne osebe lahko natančno seznanijo s pravicami in obveznostmi, ki iz njih izhajajo, ter ukrepajo v skladu z njimi (glej sodbi z dne 10. aprila 2014, Areva in drugi/Komisija, C-247/11 P in C-253/11 P, EU:C:2014:257, točka 128 in navedena sodna praksa, in z dne 7. marca 2018, Gollnisch/Parlament, T-624/16, neobjavljena, EU:T:2018:121, točka 129 in navedena sodna praksa).

– Prvi očitek: nejasnost izpodbijanih sklepov glede postopkov, na katere se nanaša odvzem imunitete

- 94 Tožeče stranke trdijo, da izpodbijani sklepi niso jasni, ker v njih ni natančno opredeljeno, na katere postopke se nanaša odvzem imunitete. Tožeče stranke menijo, da ker se je odvzem njihove imunitete zahteval zaradi nadaljevanja takrat potekajočega izvrševanja evropskih nalogov za prijetje, je z izpodbijanimi sklepi lahko dovoljeno le nadaljevanje te izvršitve v Belgiji v zvezi s prvo in drugo tožečo stranko ter v Združenem kraljestvu v zvezi s tretjo tožečo stranko, ne pa izvršitev navedenih nalogov v kateri koli drugi državi članici. Iz tega tožeče stranke sklepajo, da

ker so organi Združenega kraljestva opustili izvršitev evropskega naloga za prijetje, izdanega zoper tretjo tožečo stranko, ni več treba odločiti o tožbi v delu, v katerem jo je vložila ta tožeča stranka.

- 95 Najprej, navesti je treba, da je z izpodbijanimi sklepi glede na točko 1 njihovih izrekov odvzeta imuniteta tožečih strank iz člena 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7, in sicer imuniteta, podeljena na ozemlju vseh držav članic, ki niso Kraljevina Španija, ne da bi bile te države kakor koli izbrane.
- 96 Dalje, spomniti je treba, da izpodbijani sklepi sledijo zahtevam za odvzem imunitete tožečim strankam, ki so bile podane s sklepoma, ki ju je 10. januarja 2020 (prva in druga tožeča stranka) in 4. februarja 2020 (tretja tožeča stranka) izdal preiskovalni sodnik kazenskega senata Tribunal Supremo (vrhovno sodišče). V predstavitvi dejanskega stanja v teh sklepih je med drugim ponovljen odlomek iz sklepov z dne 10. januarja 2020 (prva in druga tožeča stranka) in 4. februarja 2020 (tretja tožeča stranka), s katerima je preiskovalni sodnik kazenskega senata Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) zavrnil pritožbe, ki so bile vložene zoper sklepa z dne 14. oktobra in 4. novembra 2019, s katerima so bili zoper tožeče stranke izdani nalogi za prijetje. V tem odlomku je bilo med drugim navedeno, da je namen zahtev za odvzem imunitete, da se lahko „nadaljuje“ izvršitev evropskih nalogov za prijetje. Ta navedba je povzeta v točki P izpodbijanih sklepov. V obrazložitvi zgoraj navedenih sklepov z dne 10. januarja in 4. februarja 2020 je, natančneje, navedeno, da se odvzem imunitete tožečih strank iz člena 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7 zahteva, ker ta imuniteta preprečuje izvršitev evropskih nalogov za prijetje, izdanih zoper tožeče stranke. Navedeno je tudi, da bo odvzem imunitete olajšal izvedbo kazenskega postopka. V tem okviru tožeče stranke ne morejo utemeljeno trditi, da je bil namen zahtev za odvzem imunitete le omogočiti izvršitev evropskih nalogov za prijetje v Belgiji in Združenem kraljestvu.
- 97 Zato tožeče stranke ne morejo utemeljeno trditi, da izpodbijani sklepi, razlagani neodvisno od zahtev za odvzem imunitete ali v povezavi z njimi, niso jasni glede postopkov, v zvezi s katerimi je bila imuniteta odvzeta. Prvi očitek je torej treba zavrniti.

– *Drugi očitek: nejasnost izpodbijanih sklepov glede narave ukrepov, ki se lahko sprejmejo v okviru izvršitve evropskih nalogov za prijetje*

- 98 Tožeče stranke trdijo, da izpodbijani sklepi niso jasni glede točnih ukrepov, ki bi lahko bili sprejeti v okviru postopkov za izvršitev evropskih nalogov za prijetje. Trdijo, da ti sklepi ne bi smeli omogočiti sprejetja nobene omejitve njihove svobode, ker v nasprotju s tem, kar trdi Kraljevina Španija, še naprej uživajo imuniteto iz člena 9, drugi odstavek, Protokola št. 7. Različne razlage Parlamenta, Kraljevine Španije in italijanskih izvršitvenih organov v zvezi s tem naj bi potrjevale to nejasnost. Tožeče stranke poudarjajo tudi novost izpodbijanih sklepov, v katerih je Parlament odvzel imuniteto iz člena 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7, ne da bi odločil o usodi imunitete iz člena 9, drugi odstavek, tega protokola, s čimer je povzročil popolno pravno negotovost.
- 99 Najprej, navesti je treba, da so privilegiji in imunitete, ki so Uniji priznani s Protokolom št. 7, funkcionalni, ker je njihov namen preprečiti oviranje delovanja in neodvisnosti Unije, kar zlasti pomeni, da so ti privilegiji in imunitete dodeljeni izključno v interesu Unije (glej v tem smislu sklep z dne 29. marca 2012, Gollnisch/Parlament, C-569/11 P(R), neobjavljen, EU:C:2012:199, točka 29, in sodbo z dne 30. novembra 2021, LR Ğeneralprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, točka 57 in navedena sodna praksa). Natančneje, namen imunitet je Parlamentu zagotoviti popolno in učinkovito varstvo pred ovirami ali nevarnostjo škode za njegovo nemoteno delovanje in

neodvisnost (glej sodbo z dne 19. decembra 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, točka 82 in navedena sodna praksa). Parlament mora torej pri izvajanju svojih pooblastil zagotoviti učinkovitost teh imunitet (sodba z dne 19. marca 2010, Gollnisch/Parlament, T-42/06, EU:T:2010:102, točka 107). Za to mora Parlament v skladu z določbami člena 5(2) v povezavi s členom 6 Poslovnika (glej točki 42 in 43 zgoraj), ko preučuje zahtevo za odvzem imunitete, ohranjati integriteto kot demokratična zakonodajna skupščina in zagotavljati neodvisnost poslancev pri opravljanju njihovih obveznosti.

- 100 Dalje, kadar Parlament prejme zahtevo za odvzem imunitete enemu od njegovih članov, mora, potem ko mu na podlagi določb člena 9(5) in (6) Poslovnika po potrebi dejansko stanje razjasniti tako država članica kot zadevni član, presoditi položaj tega člana glede na dejstva, ki so podlaga za to zahtevo. V zvezi s tem mora Parlament najprej preveriti, ali se lahko za to dejansko stanje uporabi člen 8 Protokola št. 7 kot posebna določba. Če je odgovor pritrdilen, mora Parlament ugotoviti, da imunitete ni mogoče odvzeti. Le če ta institucija ugotovi, da ni tako, mora nato preveriti, ali zadevni poslanec v zvezi z zadevnimi dejstvi uživa imuniteto iz člena 9 Protokola, in če je tako, odločiti, ali ali mu je treba to imuniteto odvzeti ali ne na podlagi člena 9, tretji odstavek, Protokola št. 7 (sklep z dne 12. novembra 2020, Jalkh/Parlament, C-792/18 P in C-793/18 P, neobjavljen, EU:C:2020:911, točka 33, in sodba z dne 17. januarja 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 in T-347/11, EU:T:2013:23, točki 46 in 47).
- 101 V obravnavani zadevi je Parlament v točki A izpodbijanih sklepov navedel, da zahteva za odvzem imunitete temelji na členu 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7.
- 102 Na podlagi postopka, opisanega v točki 100 zgoraj, je Parlament preučil, ali so dejanja, ki se tožečim strankam očitajo v zadevnem kazenskem postopku, zajeta s členom 8 Protokola št. 7, in v točki J izpodbijanih sklepov ugotovil, da niso.
- 103 Dalje, glede člena 9 Protokola št. 7, zlasti ker je bil namen zahteve za odvzem imunitete odpraviti oviro za prijetje tožečih strank v državi članici, ki ni Kraljevina Španija, za njihovo predajo tej državi, da bi se nadaljeval zadevni kazenski postopek, je Parlament preučil imuniteto iz člena 9, prvi odstavek, točka (a), navedenega protokola. V točki M izpodbijanih sklepov je Parlament ugotovil, da glede na zahteve za odvzem imunitete člen 71 španske ustave ne zahteva, da se pridobi parlamentarno dovoljenje za nadaljevanje kazenskega postopka zoper osebo, ki je po obdolžitvi pridobila status člana Parlamenta, in da zato ni treba zahtevati odvzema imunitete iz te določbe. V točki N je Parlament dodal, da mu ni treba razlagati nacionalnih pravil o imunitetah poslancev. S tem se je Parlament, kot je bilo potrjeno na obravnavi, seznanil z dejstvom, da špansko pravo, kot ga razlagajo španska sodišča in ki se uporablja zaradi napotitve v členu 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7, v zvezi z zadevnimi dejstvi tožečim strankam ne daje imunitete.
- 104 Nazadnje, od točke O izpodbijanih sklepov naprej je Parlament preučil, ali je treba, kot se je zahtevalo od njega, tožečim strankam odvzeti imuniteto iz člena 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7. V prvi točki izreka je ugotovil, da je to potrebno.
- 105 Ker mora Parlament v okviru svojih pooblastil v zvezi z imunitetami zagotoviti njihovo učinkovitost, iz izpodbijanih sklepov implicitno, vendar nujno izhaja, da je štel, da samo imuniteta iz člena 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7 ovira prijetje tožečih strank in njihovo predajo španskim organom na podlagi spornih evropskih nalogov za prijetje ter da je treba to imuniteto odvzeti.

- 106 V nasprotju s tem, kar trdijo tožeče stranke, dejstvo, da izpodbijani sklepi ne vsebujejo ničesar o imuniteti iz člena 9, drugi odstavek, Protokola št. 7, ne pomeni, da so dvoumni. Na eni strani namreč v sedanjem stanju njegove prakse Parlament zaseda neprestano od začetka prvega zasedanja do njegovega zaključka, ki se zgodi hkrati z začetkom prvega zasedanja po naslednjih volitvah. Imuniteta iz člena 9, prvi odstavek, Protokola št. 7, ki se uporablja med trajanjem zasedanja Parlamenta, torej za njegove člane velja med celotnim trajanjem njihovega mandata (glej v tem smislu sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Spunzarja v zadevi Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:958, točka 83). Na drugi strani, ker imuniteta iz člena 9, drugi odstavek, Protokola št. 7 vsakemu članu Parlamenta zagotavlja možnost, da brez ovir pride na prvo sejo v novem parlamentarnem obdobju in sprejme ukrepe, ki so potrebni za prevzem njegovega mandata (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, točki 85 in 86), ta imuniteta ni bila predmet te zadeve, ker so pristojni španski organi s tem, da so zahtevali odvzem imunitete tožečim strankam, priznali njihov status člana Parlamenta, te stranke pa so izvrševale svoj mandat.
- 107 Ob upoštevanju elementov, navedenih v točki 106 zgoraj, v okoliščinah obravnavane zadeve in neodvisno od preudarkov, ki jih je Parlament predstavil v tem postopku in postopkih za izdajo začasne odredbe, člen 9, drugi odstavek, Protokola št. 7 tožečim strankam ne podeljuje samostojne zaščite glede na zaščito, ki jo uživajo na podlagi člena 9, prvi odstavek, navedenega protokola.
- 108 Zato je treba drugi očitak zavriniti.
- 109 Posledično je treba zavriniti peti tožbeni razlog v delu, ki se nanaša na kršitev načela pravne varnosti, in ker očitki v zvezi z neupoštevanjem načela lojalnega sodelovanja, pravice do učinkovitega sodnega varstva in pravice do obrambe temeljijo izključno na kršitvi načela pravne varnosti, je treba peti tožbeni razlog zavriniti v celoti.
- Šesti tožbeni razlog v delu, ki se nanaša na kršitev člena 343 PDEU, člena 9 Protokola št. 7 in člena 5(2) Poslovnika ter nekaterih temeljnih pravic tožečih strank*
- 110 Tožeče stranke s šestim tožbenim razlogom med drugim trdijo, da so bili izpodbijani sklepi sprejeti v nasprotju z določbami, ki urejajo pravico Parlamenta do odvzema imunitete, in sicer, prvič, s členom 343 PDEU, členom 9 Protokola št. 7 in členom 5(2) Poslovnika ter, drugič, z nekaterimi določbami Listine.
- 111 Parlament in Kraljevina Španija trditve tožečih strank prerekata.
- 112 Uvodoma je treba spomniti, da člen 9, tretji odstavek, Protokola št. 7 določa, da „[s]klincevanje na imuniteto [...] Evropskemu parlamentu ne preprečuje uresničevanja pravice do odvzema imunitete svojemu članu“, ne da bi bili natančneje določeni pogoji, pod katerimi mora Parlament presoditi, ali je treba imuniteto odvzeti ali ne. Parlament ima torej zelo široko diskrecijsko pravico glede usmeritve odločitve v zvezi z zahtevo za odvzem imunitete, saj je taka odločitev politična (glej v tem smislu sodbi z dne 17. januarja 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 in T-347/11, EU:T:2013:23, točka 59, in z dne 12. februarja 2020, Bilde/Parlament, T-248/19, neobjavljena, EU:T:2020:46, točka 19).

- 113 V zvezi s tem Poslovník v členu 6(1) določa, da se „[v]saka zahteva za odvzem imunitete [...] oceni v skladu s členi 7, 8 in 9 Protokola št. 7 o privilegijih in imunitetah Evropske unije ter v skladu z načeli iz člena 5(2) tega poslovnika“. V skladu z zadnjenavedeno določbo „Parlament pri izvajanju svojih pooblastil v zvezi s privilegiji in imunitetami ohranja integriteto kot demokratična zakonodajna skupščina in zagotavlja neodvisnost poslancev pri opravljanju njihovih obveznosti“.
- 114 Nobena druga določba ne ureja materialnih meril za preučitev zahtev za odvzem imunitete. V tem okviru je odbor, zadolžen za preučitev zahtev za odvzem imunitete in predložitve predloga obrazloženega sklepa Parlamentu na podlagi člena 9(4) Poslovnika (glej točko 44 zgoraj), pripravil različna sporočila za svoje člane, v katerih je opredelil načela, ki jim je nameraval slediti v zvezi s primeri imunitete. Zadnje je sporočilo članom Odbora za pravne zadeve v zvezi z načeli, ki se uporabljajo za zahteve za odvzem imunitete, z dne 19. novembra 2019 (v nadaljevanju: sporočilo št. 11/2019). V točkah od 41 do 44 tega sporočila je tako v bistvu določeno, da če Parlament prejme zahtevo za odvzem imunitete zaradi dejstev, ki niso zajeta z imuniteto iz člena 8 Protokola št. 7, ampak z imuniteto iz člena 9 tega protokola, odvzame imuniteto, razen če ugotovi, da obstaja *fumus persecutionis*, se pravi, če se izkaže, da je namen nacionalnega kazenskega postopka škoditi politični dejavnosti poslanca in posledično neodvisnosti Parlamenta. Parlament je v svojih vlogah potrdil, da to sporočilo odraža prakso, ki se dejansko uporablja za preučitev zahteve za odvzem imunitete.
- 115 Spomniti je treba tudi, da so privilegiji in imunitete, ki so Uniji priznani s Protokolom št. 7, funkcionalni, ker je njihov namen preprečiti oviranje delovanja in neodvisnosti Unije, kar zlasti pomeni, da so ti privilegiji in imunitete dodeljeni izključno v interesu Unije (glej točko 99 zgoraj).
- 116 Glede nadzora Splošnega sodišča nad sklepi, ki jih Parlament sprejme po zahtevi za odvzem imunitete, iz sodne prakse izhaja, da mora sodišče Unije preveriti, ali so bila spoštovana postopkovna pravila, ali je institucija pravilno ugotovila dejansko stanje in ali je pri presoji tega dejanskega stanja prišlo do očitne napake ali do zlorabe pooblastil (glej sodbo z dne 17. januarja 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 in T-347/11, EU:T:2013:23, točka 60 in navedena sodna praksa; sodba z dne 1. decembra 2021, Jalkh/Parlament, T-230/21, neobjavljena, EU:T:2021:848, točka 24).
- *Domnevna kršitev določb člena 343 PDEU, člena 9 Protokola št. 7 in člena 5(2) Poslovnika*
- 117 Tožeče stranke trdijo, da Parlament ni upošteval omejitev, ki urejajo njegovo pravico, da odvzame imuniteto, ki izhaja iz določb člena 343 PDEU, člena 9 Protokola št. 7 in člena 5(2) Poslovnika.
- 118 Na prvem mestu, tožeče stranke trdijo, da v nasprotju z določbami, navedenimi v točki 117 zgoraj, in zlasti členom 5(2) Poslovnika Parlament ni preučil, ali lahko odvzem njihove imunitete škodi interesom Unije ter zlasti integriteti ali neodvisnosti Parlamenta. Tako naj ne bi predvidel morebitnih posledic odvzema imunitete za izvrševanje njihovega poslanskega mandata, čeprav bi lahko privedel do tega, da bi jim bila odvzeta prostost in da bi bile priprte.
- 119 V zvezi s tem je treba navesti, da je Parlament prek Odbora za pravne zadeve opredelil načela, ki jih je nameraval upoštevati pri ugotavljanju, ali odvzem imunitete škodi njegovi neodvisnosti ali integriteti. Tako je upošteval merilo *fumus persecutionis*, ker se imuniteta iz člena 9 Protokola št. 7 odvzame, če Parlament meni, da ni dokaza, da je bil kazenski postopek zoper zadevnega člana uveden, da bi se škodilo njegovi politični dejavnosti in posledično politični dejavnosti Parlamenta. Parlament je med postopkom trdil, da je bilo to merilo določeno ob upoštevanju tako cilja varstva

njegove neodvisnosti in nemotenega delovanja kot nujnega spoštovanja načela lojalnega sodelovanja iz člena 4(3) PEU, v skladu s katerim se Unija in države članice medsebojno spoštujejo in si pomagajo pri izpolnjevanju nalog, ki izhajajo iz Pogodb.

- 120 Iz tega sledi, da je Parlament s tem, da je zavrnil obstoj *fumus persecutionis*, nujno menil, da odvzem imunitete tožečim strankam ne bo škodil njegovim interesom, zlasti njegovemu nemotenemu delovanju in neodvisnosti.
- 121 Po navedbah tožečih strank je taka ugotovitev napačna, ker jim je z izpodbijanimi sklepi odvzeta imuniteta, ki jo potrebujejo za opravljanje svojih nalog, s čimer je kršen člen 343 PDEU, zaradi tveganja, da jim bo po predaji španskim organom odvzeta prostost in posledično ne bodo mogle izvrševati svojega mandata.
- 122 Vendar take trditve izhajajo iz zmede med imunitetami, ki jih morajo imeti člani Parlamenta in ki morajo zagotavljati, da Parlament lahko opravlja svojo nalogo, in pravico Parlamenta iz člena 9, tretji odstavek, Protokola št. 7, da odvzame poslansko imuniteto. Čeprav morajo – kot je Sodišče presodilo v sodbi z dne 19. decembra 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115, točka 76) – Unija in zlasti člani njenih institucij v skladu s členom 343 PDEU uživati imunitete, ki jih potrebujejo za opravljanje svojih nalog, te določbe ni mogoče razlagati, kot da pomeni, da članu Parlamenta ni mogoče nikoli odvzeti imunitete, če nadaljevanje postopka, zaradi katerega se je zahteval odvzem imunitete, lahko ovira izvrševanje njegovega mandata in po koncu tega postopka celo pripelje do izgube tega mandata. Taka razlaga bi pomenila, da se členu 9, tretji odstavek, Protokola št. 7 odvzema ves polni učinek.
- 123 Na drugem mestu, tožeče stranke trdijo, da so bile s sprejetjem izpodbijanih sklepov kršene imunitete iz člena 9, prvi in drugi odstavek, Protokola št. 7.
- 124 Prvič, tožeče stranke trdijo, da je z izpodbijanimi sklepi kršen člen 9, prvi odstavek, točki (a) in (b), Protokola št. 7, ker je njihov namen omogočiti izvršitev nacionalnih in evropskih nalogov za prijetje, izdanih ob očitni kršitvi teh določb.
- 125 Najprej, navesti je treba, da mora v okviru preučitve zahteve za odvzem imunitete, kot je bilo navedeno v točki 100 zgoraj, Parlament preveriti, ali zadevni poslanec uživa imuniteto iz člena 9 Protokola, in če da, odločiti, ali je treba to imuniteto odvzeti ali ne na podlagi člena 9, tretji odstavek, Protokola št. 7. Za to Parlament uporablja merilo *fumus persecutionis*.
- 126 Parlamentu pa ni treba presoditi zakonitosti aktov, ki jih sodni organi sprejmejo med zadevnim postopkom, saj so za to vprašanje pristojni samo nacionalni organi.
- 127 Iz tega sledi, da Parlamentu pri preučitvi zahteve za odvzem imunitete ni treba podati stališča glede zakonitosti nacionalnih in evropskih nalogov za prijetje, sprejetih v okviru zadevnega kazenskega postopka. Pojasniti je treba tudi, da v nasprotju s tem, kar trdijo tožeče stranke, izpodbijani sklepi ne potrjujejo veljavnosti ali zakonitosti teh nalogov.
- 128 Drugič, tožeče stranke trdijo, da izpodbijani sklepi napačno temeljijo na ugotovitvi, da ne uživajo imunitete iz člena 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7. Po njihovem mnenju v bistvu v skladu s španskim pravom, na katero ta člen napotuje, oseba, ki je bila obdolžena, preden je pridobila status španskega člana Parlamenta, uživa imuniteto. Tožeče stranke se v utemeljitev svojih trditvev sklicujejo na člen 71(2) španske ustave, člen 751, drugi odstavek, in člen 753 zakonika o kazenskem postopku ter člen 22(1) poslovnika senata.

- 129 V zvezi s tem je bilo v točki 103 zgoraj že ugotovljeno, da se je Parlament v izpodbijanih sklepih seznanil s tem, da špansko pravo, kot ga razlagajo španska sodišča, ki se uporablja zaradi napotitve v členu 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7 in ki ga ni hotel razlagati, tožečim strankam ne podeljuje imunitete v zvezi z zadevnimi dejstvi. Parlament je na obravnavi navedel, da mu v fazi preučitve zahtev za odvzem imunitete ni bil predložen noben dokaz, s katerim bi se lahko ovrгло dejstvo, da tožeče stranke v trenutnem stanju nacionalne sodne prakse ne uživajo imunitete iz člena 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7, in da bi v nasprotnem primeru španske organe zaprosil za pojasnila.
- 130 Ker sta v skladu s členom 9, prvi odstavek, točka (a), Protokola št. 7 obseg in področje uporabe imunitete, ki jo poslanci uživajo na ozemlju svoje države, opredeljena z različnimi nacionalnimi pravnimi redi, na katere ta določba napotuje (glej v tem smislu sodbo z dne 19. marca 2010, Gollnisch/Parlament, T-42/06, EU:T:2010:102, točka 106), tožeče stranke ne morejo utemeljeno trditi, da je Parlament napačno uporabil pravo s tem, da se je skliceval na nacionalno pravo, kot ga razlagajo nacionalna sodišča.
- 131 Poleg tega, čeprav se tožeče stranke sklicujejo na več določb nacionalnega prava, niso dokazale, da je Parlament storil napako s tem, da je navedel, da nacionalna sodišča nacionalno pravo, kot izhaja zlasti iz teh določb, razlagajo tako, da ne zahteva pridobitve dovoljenja Parlamenta za nadaljevanje kazenskega postopka zoper osebo, ki je bila tako kot tožeče stranke izvoljena po obdolžitvi.
- 132 Tretjič, tožeče stranke trdijo, da imunitete iz člena 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7 ni bilo mogoče odvzeti, ne da bi bila odvzeta tudi imuniteta iz člena 9, drugi odstavek, navedenega protokola, sicer bi bila ta druga določba kršena.
- 133 Vendar je dovolj spomniti, da v okoliščinah obravnavane zadeve, zlasti ker je Kraljevina Španija tožečim strankam priznala status poslanca, člen 9, drugi odstavek, Protokola št. 7 tem strankam ne daje samostojne zaščite glede na zaščito, ki so jo uživale na podlagi člena 9, prvi odstavek, navedenega protokola (glej točko 107 zgoraj). Zato tožeče stranke ne morejo utemeljeno trditi, da so bili izpodbijani sklepi sprejeti v nasprotju s členom 9, drugi odstavek, Protokola št. 7.
- 134 Posledično je treba kot neutemeljen zavriniti očitek, ki se nanaša na kršitev določb člena 343 PDEU, člena 9 Protokola št. 7 in člena 5(2) Poslovnika.

– *Nezakonito poseganje v temeljne pravice tožečih strank*

- 135 Tožeče stranke v bistvu menijo, da ker je poslanska imuniteta ključno jamstvo spoštovanja njihove pravice do izvrševanja njihovega mandata, zagotovljene s členom 3 Protokola št. 1 h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisani v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), in pravice biti voljen iz člena 39(2) Listine, razlagane v povezavi s členi 6, 45 in 48 te listine in členom 21 PDEU, njen odvzem pomeni poseganje v ti pravici, ki je odvisno od izpolnjevanja pogojev, določenih v členu 52 Listine.
- 136 Uvodoma je treba spomniti, da člen 39(2) Listine, v skladu s katerim se „[č]lani Evropskega parlamenta [...] volijo s splošnim, neposrednim, svobodnim in tajnim glasovanjem“, zagotavlja pravico biti voljen na volitvah v Parlament. Pravica biti voljen zajema pravico vsakega posameznika, da kandidira na volitvah, in ko je izvoljen, da izvršuje svoj mandat (glej v zvezi s členom 3 Protokola št. 1 k EKČP sodbo ESČP z dne 11. junija 2002, Sadak in drugi proti Turčiji (št. 2), CE:ECHR:2002:0611JUD002514494, točka 33).

137 Člen 52(1) Listine določa:

„1. Kakršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava ta listina, mora biti predpisano z zakonom in spoštovati bistveno vsebino teh pravic in svoboščin. Ob upoštevanju načela sorazmernosti so omejitve dovoljene samo, če so potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih.“

138 Vendar imuniteta ne more biti temeljna pravica, priznana evropskim poslancem, ker je dodeljena izključno v interesu Parlamenta (glej točko 99 zgoraj). Okoliščina, da sklep o odvzemu imunitete že z učinkom ukinitve zaščite, ki mu je podeljena s Protokolom št. 7, spreminja pravni položaj zadevnega poslanca, tako da ima ta spet status osebe, za katero velja splošno pravo držav članic, in je, ne da bi bilo potrebno kakršno koli vmesno pravilo, tako izpostavljen ukrepom, ki jih to splošno pravo vzpostavlja, zlasti priporu in sodnemu pregonu (glej po analogiji sodbo z dne 18. junija 2020, Komisija/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, točka 45), je v zvezi s tem nepomembna. Ta okoliščina namreč pomeni le, da imajo tožeče stranke pravico izpodbijane sklepe izpodbijati pred sodiščem Unije.

139 Natančneje, čeprav imuniteta, podeljena evropskim poslancem, varuje učinkovitost temeljne pravice, ki jo pomeni pravica biti voljen, s tem, da se osebam, ki so bile izvoljene za člane Parlamenta, omogoča sprejetje ukrepov, ki so potrebni za prevzem njihovega mandata (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, točka 86), je ni mogoče zamenjevati s to pravico.

140 Poleg tega odvzem poslanske imunitete sam po sebi nima posledic za izvrševanje mandata. Edini namen odvzema je nacionalnim organom omogočiti, da nadaljujejo nacionalni postopek. Tako bi lahko samo sklepi, ki jih bodo po potrebi sprejeli nacionalni organi ob koncu tega postopka, privedli do omejitve izvrševanja mandata, celo do njegove izgube, in kot taki pomenili poseganje v uresničevanje pravice biti voljen.

141 Iz istih razlogov sklep o odvzemu imunitete nima nobenih posledic za svobodo, zlasti svobodo gibanja, tožečih strank in ne posega v njihovo pravico do spoštovanja domneve nedolžnosti. V zvezi s tem je treba spomniti, da se vprašanje, ali so pogoji za odvzem poslanske imunitete na podlagi člena 9 Protokola št. 7 izpolnjeni ob vložitvi zahteve za to, razlikuje od vprašanja, ali so dejanja, ki se očitajo zadevnim poslancem, dokazana, saj je to vprašanje v pristojnosti organov države članice (sodba z dne 17. septembra 2020, Troszczyński/Parlament, C-12/19 P, EU:C:2020:725, točka 57).

142 Zato je treba trditve tožečih strank, da izpodbijani sklepi pomenijo poseganja v nekatere od temeljnih pravic, priznanih z EKČP in Listino, zavrtni kot neutemeljene. Posledično so njihove trditve, s katerimi želijo dokazati, da ta poseganja ne izpolnjujejo zahtev, določenih v členu 52(1) Listine, brezpredmetne in jih je treba iz tega razloga zavrtni.

143 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba šesti tožbeni razlog v delu, ki temelji na tem, da je Parlament kršil omejitve, ki veljajo za njegovo pravico, da odvzame imuniteto, zavrtni.

Šesti tožbeni razlog v delu, ki se nanaša na napačno ugotovljeno dejansko stanje in napačno uporabo prava pri preučitvi fumus persecutionis s strani Parlamenta, ter sedmi tožbeni razlog

v zvezi s kršitvijo načel dobrega upravljanja in enakega obravnavanja in očitnimi napakami Parlamenta pri presoji fumus persecutionis

144 Šesti tožbeni razlog se v bistvu nanaša med drugim na napake pri uporabi prava in ugotavljanju dejanskega stanja, ki naj bi jih Parlament storil ob preučitvi *fumus persecutionis*. Sedmi tožbeni razlog pa se nanaša, prvič, na kršitev načel dobrega upravljanja in enakega obravnavanja, ker naj bi Parlament brez utemeljitve odstopil od svoje prejšnje prakse na področju preučitve zahtev za odvzem imunitete, in drugič, na očitne napake, ki naj bi jih Parlament storil pri presoji *fumus persecutionis*.

145 Parlament in Kraljevina Španija te trditve prerekata.

– *Domnevne napake pri uporabi prava in ugotavljanju dejanskega stanja, ki vplivajo na to, kako je Parlament preučil fumus persecutionis*

146 V obravnavani zadevi je Parlament v izpodbijanih sklepih imuniteto iz člena 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7 obravnaval od točke O, vprašanje, ali je treba to imuniteto odvzeti ali ne, pa od točke Q. Natančneje, v točki T je ugotovil, da obtožba zoper tožeče stranke očitno ni povezana z njihovimi poslanskimi funkcijami, ampak se nanaša na njihove prejšnje funkcije v Kataloniji. V točki U je Parlament navedel, da je bila tudi proti drugim osebam, ki nimajo statusa evropskega poslanca, uvedena preiskava zaradi istih dejstev. V točki V je ugotovil, da so bila navedena dejanja storjena leta 2017 in da se je zadevni kazenski postopek zoper tožeče stranke začel, ko je bila njihova pridobitev statusa člana Parlamenta še vedno hipotetična. Zato je Parlament v točki W menil, da ne more ugotoviti, da so bili zadevni kazenski postopki uvedeni za to, da bi se škodilo politični dejavnosti tožečih strank in posledično njegovi politični dejavnosti.

147 Prvič, tožeče stranke trdijo, da izpodbijani sklepi temeljijo na napačni uporabi prava v zvezi z namenom poslanske imunitete. Po njihovem mnenju je Parlament napačno menil, da ta imuniteta poslanca ščiti le pred sodnimi postopki v zvezi z dejavnostmi, ki jih izvaja pri opravljanju svojih parlamentarnih obveznosti ali ki so neločljivo povezane z njimi. Tako naj bi napačno ugotovil, da okoliščina, da zadevni kazenski postopek ni povezan z opravljanjem njihovih parlamentarnih obveznosti, utemeljuje odvzem njihove imunitete.

148 V zvezi s tem je treba navesti, da je v točki S izpodbijanih sklepov ponovljeno načelo iz točke 3 sporočila št. 11/2019, v skladu s katerim je „[n]amen poslanske imunitete [...] zaščititi Parlament in njegove poslance pred sodnimi postopki v zvezi z dejavnostmi, ki jih izvajajo pri opravljanju parlamentarnih obveznosti ali ki so neločljivo povezane s temi obveznostmi“.

149 Najprej, spomniti je treba, da imuniteta iz člena 8 Protokola št. 7 zajema le mnenja ali glasove, ki jih člani Parlamenta izrečejo pri opravljanju svojih parlamentarnih obveznosti. Imuniteta iz člena 9 navedenega protokola pa zajema te člane med zasedanjem Parlamenta, vključno za dejstva, ki niso povezana z opravljanjem parlamentarnih obveznosti. Obseg te imunitete v obravnavani zadevi ni bil izpodbijan. Ni namreč sporno, da so bile tožeče stranke zajete z imuniteto iz člena 9, prvi odstavek, točka (b), Protokola št. 7, tudi če se je zadevni kazenski postopek nanašal na dejavnosti, ki niso bile povezane z opravljanjem parlamentarnih obveznosti.

150 Dalje, glede presoje obstoja *fumus persecutionis* je treba ugotoviti, da Parlament neodvisno od nedvoumnega besedila točke S ni ugotovil le, da so dejanja, očitana tožečim strankam v okviru zadevnega kazenskega postopka, starejša od njihove izvolitve v Parlament in zato niso povezana

z dejavnostmi, ki so jih opravljale v okviru svojih parlamentarnih obveznosti. Parlament je poleg tega na obravnavi priznal, da taka okoliščina ne more biti odločilna za presojo obstoja *fumus persecutionis*.

- 151 Parlament se je za ugotovitev neobstoja *fumus persecutionis* oprl na več elementov, ki obravnavani skupaj po njegovem mnenju lahko izključujejo obstoj primera *fumus persecutionis*. Gre za okoliščino, da so bila sporna dejanja storjena leta 2017, medtem ko so tožeče stranke status člana Parlamenta pridobile 13. junija 2019, pa tudi za okoliščini, prvič, da so bile obdolžene 21. marca 2018, ko je bila pridobitev statusa evropskega poslanca hipotetična, in drugič, da se je ta obdolžitev nanašala tudi na druge osebe, ki niso bile člani Parlamenta.
- 152 Zato je treba ugotoviti, da splošna trditev v točki S izpodbijanih sklepov ni bila uresničena v smislu, da je treba zahtevi za odvzem imunitete članu Parlamenta ugoditi, če je njen namen nadaljevanje sodnega postopka v zvezi z dejstvi, ki niso povezana z opravljanjem parlamentarnih obveznosti.
- 153 Trditev o obstoju napačne uporabe prava je torej treba zavrniti.
- 154 Drugič, tožeče stranke trdijo, da je Parlament svojo presojo *fumus persecutionis* oprl na napačno ugotovljeno dejansko stanje v zvezi z napredovanjem zadevnega kazenskega postopka. Trdijo, da je Parlament v točki B izpodbijanih sklepov napačno menil, da je bila faza preiskave v zadevnem kazenskem postopku v zvezi z njimi končana, pri čemer se opirajo na sklepa Tribunal Supremo (vrhovno sodišče), med drugim na sklep z dne 25. oktobra 2018, ki se nanje ne nanaša.
- 155 Spomniti je treba, da je v točki B izpodbijanih sklepov navedeno:
- „ker so bila dejanja, ki so predmet obdolžitve, storjena leta 2017; ker je bil sklep o uvedbi preiskave v tej zadevi izdan 21. marca 2018 in potrjen s poznejšimi sklepi, s katerimi so bile zavrnjene pritožbe; ker je bila preiskava končana s sklepom z dne 9. julija 2018, ta zaključek pa je bil potrjen 25. oktobra 2018; ker je bilo v sklepu z dne 9. julija 2018 ugotovljeno, da se [prva/druga/tretja tožeča stranka] med drugimi ni udeležila sodnega postopka, in je bila odrejena prekinitvev postopka v zvezi s to osebo in drugimi osebami, dokler ne bodo najdene“.
- 156 Na obravnavi je bilo pojasnjeno, da se na eni strani tretji stavek točke B, v skladu s katerim „je bila preiskava končana s sklepom z dne 9. julija 2018, ta zaključek pa je bil potrjen 25. oktobra 2018“, ne nanaša na tožeče stranke, temveč na druge osebe, ki so bile predmet zadevnega kazenskega postopka in niso zavrnile navzočnosti na obravnavi, ter da se na drugi strani stanje zadevnega kazenskega postopka v zvezi s tožečimi strankami odraža v zadnjem stavku točke B, v katerem je navedena prekinitvev postopka. Pojasnjeno je bilo tudi, da faza preiskave v kazenskem postopku v zvezi s tožečimi strankami ni bila končana, ker takega zaključka po nacionalnem pravu ni mogoče odrediti, ne da bi bili obtoženci zaslišani.
- 157 Tožeče stranke torej lahko utemeljeno trdijo, da je bilo v točki B izpodbijanih sklepov napačno ugotovljeno dejansko stanje ali vsaj da ta točka ni jasna glede vprašanja, ali je bila faza preiskave v zadevnem kazenskem postopku v zvezi z njimi končana.
- 158 Po mnenju tožečih strank je ta napaka vplivala na presojo obstoja *fumus persecutionis*, ker če bi bil Parlament seznanjen s tem, da preiskava v zvezi z njimi še poteka, bi lahko menil, da je izdaja evropskih nalogov za prijetje zoper njih nesorazmerna.

- 159 Vendar iz točke B izpodbijanih sklepov jasno izhaja, da je bil kazenski postopek v zvezi s tožečimi strankami ne glede na fazo, v kateri je bil, prekinjen, ker se tožeče stranke niso udeležile postopka pred pristojnimi organi, in da se je zaradi te nenavzočnosti in dejstva, da so zapustile Kraljevino Španijo, zahteval odvzem njihove imunitete, in to zato, da bi se lahko predvidela izvršitev evropskih nalogov za prijetje, ki so bili izdani zoper njih. V zvezi s soobtoženci, ki so se udeležili postopka, je bila preiskava zaključena in izrečena je bila obsodilna sodba.
- 160 V tem okviru ni očitno, da je napaka ali vsaj nejasnost izpodbijanih sklepov glede točne faze zadevnega kazenskega postopka vplivala na preučitev zahteve za odvzem imunitete.
- 161 Iz navedenega izhaja, da je treba kot neutemeljen zavrni očitok, ki se nanaša na napake pri ugotavljanju dejanskega stanja in uporabi prava, ki naj bi jih Parlament storil pri presoji *fumus persecutionis*.
- *Domnevna kršitev načel dobrega upravljanja in enakega obravnavanja*
- 162 Tožeče stranke trdijo, da Parlament v nasprotju z ustaljeno prakso ni ugotovil obstoja *fumus persecutionis*, čeprav, prvič, so bile obtožbe očitno neutemeljene, drugič, je bil obstoj jasnega namena kaznovati poslance zaradi njihovih političnih dejavnosti dokazan, tretjič, so bili zadevni nalogi za prijetje tretjič izdani na podlagi političnih kalkulacij španskih organov, četrtič, so bile zahteve za odvzem imunitete obrazložene z željo, da se jim prepreči izvrševanje poslanskega mandata, petič, je sodni postopek začel politični nasprotnik, šestič, je bil sodni postopek uveden le proti članom Parlamenta, sedmič, so obstajali resni dvomi glede spoštovanja njihovih temeljnih pravic v zadevnem kazenskem postopku, osmič, je bilo podanih več pozivov, naj se jim za zgled naložijo kazni, in devetič, je državno tožilstvo za medije podalo nekatere javne izjave.
- 163 Tožeče stranke trdijo tudi, da Parlament ni upošteval svoje prakse, v skladu s katero se imuniteta ne sme odvzeti, če druge države članice, in ne država članica, za katero je bil poslanec izvoljen, manj strogo kaznujejo očitana dejanja, kot je bilo priznано v obravnavani zadevi. Parlament naj ne bi upošteval niti svoje prakse, prvič, da imunitete ne odvzame, če se kazenski postopek nanaša na obtožbe, povezane z mirnimi demonstracijami in javnimi zborovanji, in drugič, da se ne upoštevata niti datum očitanih dejanj niti datum začetka kazenskega postopka.
- 164 Uvodoma je treba opozoriti, da morajo institucije svoje pristojnosti izvajati v skladu s splošnimi načeli prava Unije, kot sta načeli enakega obravnavanja in dobrega upravljanja. Ob upoštevanju teh načel morajo upoštevati odločbe, ki so že bile sprejete o podobnih zahtevah, posebno pozornost pa nameniti vprašanju, ali je treba odločiti v enakem smislu. Poleg tega morata biti načeli enakega obravnavanja in dobrega upravljanja usklajeni s spoštovanjem zakonitosti (glej sodbo z dne 17. januarja 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 in T-347/11, EU:T:2013:23, točka 109 in navedena sodna praksa).
- 165 V zvezi s tem načelo enakega obravnavanja zlasti nasprotuje temu, da bi se primerljivi položaji obravnavali različno, če tako obravnavanje ni objektivno utemeljeno (sodba z dne 17. januarja 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 in T-347/11, EU:T:2013:23, točka 110 in navedena sodna praksa).
- 166 V obravnavani zadevi, prvič, da bi dokazale obstoj prakse Parlamenta, v skladu s katero se zavrne odvzem imunitete poslanca, če proti njemu teče sodni postopek zaradi njegovih političnih dejavnosti, če je ta sodni postopek začel politični nasprotnik ali če so zadevni nacionalni organi zahtevali, naj se temu poslancu za zgled naložijo kazni, se tožeče stranke sklicujejo na sporočilo

št. 11/2003 z dne 6. junija 2003, ki ga je pripravil Odbor Parlamenta za pravne zadeve in notranji trg, takrat zadolžen za imunitete, in ki predstavlja povzetek prejšnje prakse odločanja Parlamenta. V tem sporočilu je navedeno, da imuniteta ne bo odvzeta v primerih, ko dejanja, zaradi katerih se je zoper člana Parlamenta začel sodni postopek, spadajo v okvir njegove politične dejavnosti ali so z njo neposredno povezana. V tem sporočilu je natančneje določeno tudi, da imuniteta ne bo odvzeta v primeru *fumus persecutionis*, ki je opredeljen kot „sum, da so se sodni postopki zoper poslanca začeli z namenom škodovati njegovim političnim dejavnostim“. Kot primeri so navedeni nekateri indici, na podlagi katerih je mogoče domnevati o njegovem obstoju. Vendar je treba navesti, da je bilo to sporočilo s sporočilom št. 11/2019 nadomeščeno 19. novembra 2019, ko je bilo objavljeno. Sporočilo št. 11/2019 namreč v skladu s točko 53 „nadomešča vsa prejšnja sporočila in vse druge dokumente Odbora za pravne zadeve [Parlamenta] v zvezi z njegovimi praksami in načini delovanja na področju imunitet“, med katerimi je zlasti sporočilo št. 11/2003.

- 167 Drugič, Parlament trdi, da je bila praksa, kot je bila povzeta v sporočilu št. 11/2003, opuščena v smislu omejitve primerov, v katerih Parlament zavrne odvzem imunitete. Navesti je treba, da sporočilo št. 11/2019 po zgledu prejšnjega sporočila št. 11/2016, sprejetega 9. maja 2016, opredeljuje *fumus persecutionis* kot edini primer, v katerem se imuniteta ne sme odvzeti, ne da bi bila natančno določena merila, ki jih je treba upoštevati za ugotovitev njegovega obstoja, in ne da bi bile opredeljene kategorije primerov, v katerih bi bilo treba domnevati obstoj *fumus persecutionis*.
- 168 Tretjič, ker se tožeče stranke sklicujejo na ustaljeno prakso, v skladu s katero Parlament zavrne odvzem imunitete, če je cilj zadevnega sodnega postopka ovirati izvrševanja parlamentarnih obveznosti poslanca, je treba navesti, da se obstoj take prakse ne izpodbija in da je to pristop, ki ga je Parlament uporabil v obravnavani zadevi.
- 169 Četrtrič, da bi tožeče stranke dokazale obstoj ustaljene prakse Parlamenta glede elementov, ki jih je treba upoštevati za opredelitev *fumus persecutionis* in splošneje glede primerov, v katerih Parlament zavrne odvzem imunitete enemu od svojih članov, navajajo zgolj nekatere sklepe, ki jih je sprejel Parlament, ne da bi dokazale, kako naj bi ti sklepi lahko dokazovali obstoj take prakse.
- 170 Navesti je treba tudi, da je bila večina sklepov, na katere se sklicujejo tožeče stranke, sprejetih v letih od 1982 do 2003. Torej spadajo v okvir prakse, povzete v sporočilu št. 11/2003, ki ga je Parlament izrecno umaknil in ki je po njegovem mnenju zastarelo. Tožeče stranke navajajo le ducat sklepov, sprejetih od leta 2004. Najnovejših sklepov, izdanih v parlamentarnem obdobju 2014–2019, je sedem. S štirimi od teh sklepov je Parlament zadevnim poslancem imuniteto odvzel, potem ko je ugotovil neobstoj *fumus persecutionis*, tožeče stranke pa jih navajajo za dokaz neizpodbijane prakse, naveden v točki 168 zgoraj.
- 171 Petič, kot trdi Parlament, je vsak sklep, sprejet v odgovor na zahtevo za odvzem imunitete, neločljivo povezan s posebnimi okoliščinami obravnavanega primera. Parlament pa trdi, ne da bi mu bilo oporekano, da mu, kolikor ve, nikoli ni bilo treba obravnavati zahteve za odvzem imunitete poslanca, katere namen bi bil omogočiti izvršitev naloga za prijetje zaradi nadaljevanja kazenskega postopka, začetega pred izvolitvijo tega poslanca.
- 172 Glede na vse te elemente je treba ugotoviti, da s pridržkom neizpodbijane prakse, navedene v točki 168 zgoraj in upoštevane v obravnavani zadevi, tožeče stranke niso dokazale, da je na dan izpodbijanih sklepov obstajala ustaljena praksa Parlamenta, v skladu s katero se odvzem imunitete zavrne v primerih, navedenih v točkah 162 in 163 zgoraj. Očitek, ki se nanaša na kršitev načel dobrega upravljanja in enakega obravnavanja, je torej treba zavrniti.

– Domnevne očitne napake, storjene pri presoji *fumus persecutionis*

- 173 Tožeče stranke menijo, da je Parlament imuniteto lahko odvzel šele potem, ko je izključil obstoj *fumus persecutionis*. Trdijo, da je Parlament storil očitne napake pri presoji obstoja takega *fumus persecutionis* s tem, da ni upošteval dokazov, ki so mu jih tožeče stranke posredovale. Parlament naj bi tako napačno utemeljil svojo presojo s tem, da je upošteval „prvotni“ kazenski postopek in prve evropske naloge za prijetje, ki pa so bili odpravljeni, medtem ko bi moral upoštevati kazenski postopek ob njegovi „obnovi“, to je evropske naloge za prijetje z dne 14. oktobra in 4. novembra 2019. Parlament naj bi s tem prezrl več upoštevnihih preudarkov, zlasti dejstvo, da zanje od 18. julija 2018 ni veljal več noben evropski nalog za prijetje in da so bili zadnji evropski nalogi za prijetje izdani šele po njihovi izvolitvi v Parlament, potem ko niso uspele manipulacije španskih organov, ki so želeli preprečiti njihovo kandidaturo na volitvah in nato njihovo prisego. Edini cilj teh nalogov naj bi bil preprečiti jim nastop mandata v Parlamentu, čeprav so edini predstavniki katalonske manjšine.
- 174 Na prvem mestu, v delu, v katerem tožeče stranke trdijo, da je Parlament storil napako s tem, da je obstoj *fumus persecutionis* presojal glede na zadevni kazenski postopek, in ne le glede na evropske naloge za prijetje, izdane oktobra in novembra 2019, je treba spomniti, da je *fumus persecutionis* ugotovljen, če obstajajo dejanske okoliščine, ki kažejo, da se je sodni postopek začel z namenom škoditi politični dejavnosti poslanca. Zgoraj navedeni evropski nalogi za prijetje pa spadajo prav v okvir zadevnega kazenskega postopka, začetega zoper tožeče stranke, ki je bil prekinjen, ker se niso hotele udeležiti postopka pred pristojnimi nacionalnimi organi. Namen teh nalogov je namreč, da bi bile tožeče stranke prijete v drugih državah članicah, ki niso Kraljevina Španija, za njihovo predajo organom te države članice, da bi se zadevni kazenski postopek lahko nadaljeval. Zato tožeče stranke ne morejo utemeljeno trditi, da je Parlament v upoštevnihih sodnem postopku za namene presoje obstoja *fumus persecutionis* storil napako.
- 175 Tožeče stranke Parlamentu očitajo tudi, da ni upošteval dejstva, da sta bila zoper vsako od njih pred tem izdana dva evropska naloga za prijetje, eden novembra 2017, ki je bil odpravljen mesec pozneje, in drugi marca 2018, ki pa je bil odpravljen julija 2018, ter da zato od tega datuma v zvezi z njimi ni več evropskih nalogov za prijetje. Taka okoliščina po mnenju tožečih strank lahko dokazuje, da je bil namen evropskih nalogov za prijetje z dne 14. oktobra in 4. novembra 2019, izdanih po njihovi izvolitvi v Parlament, škoditi izvrševanju njihovih obveznosti v Parlamentu.
- 176 V zvezi s tem iz razprave na obravnavi izhaja, da neobičajno dolgo obdobje, ki je preteklo med dejanji, očitanimi članu Parlamenta, in začetkom postopka zoper njega, če ni utemeljeno, lahko pomeni upošteven element za presojo *fumus persecutionis*. Tako bi lahko bilo tudi, če bi tako obdobje preteklo med odpravo prvega evropskega naloga za prijetje in izdajo novega naloga.
- 177 Vendar je treba v obravnavani zadevi navesti, da je med odpravo evropskih nalogov za prijetje, izdanih marca 2018, in izdajo evropskih nalogov za prijetje z dne 14. oktobra in 4. novembra 2019 preteklo manj kot 16 mesecev. Poleg tega je Kraljevina Španija trdila, da so bili zadnji navedeni evropski nalogi za prijetje izdani po obsodilni sodbi z dne 14. oktobra 2019 v zvezi z drugimi obtoženci, ob upoštevanju katere je bila obtožnica proti tožečim strankam delno spremenjena.
- 178 V tem okviru tožeče stranke ne morejo utemeljeno trditi, da je Parlament s tem, da ni upošteval neobstoja evropskih nalogov za prijetje v obdobju med julijem 2018 ter oktobrom in novembrom 2019, storil očitno napako pri presoji.

- 179 Na drugem mestu, tožeče stranke na eni strani trdijo, da so bile obtožbe proti njim očitno neutemeljene. Tako naj bi sodni postopek proti njim potekal zaradi nezakonite organizacije referendumov, ki v Španiji ni več kaznivo dejanje. Sklicujejo se tudi na izjave in odločitve organizacij za varstvo človekovih pravic, pravna mnenja, sodne odločbe in politične izjave. Na drugi strani tožeče stranke trdijo, da bi bila očitana dejanja po zakonodaji drugih držav članic kaznovana manj strogo oziroma ne bi bila opredeljena kot kaznivo dejanje. Dodajajo, da je na dan izdaje izpodbijanih sklepov v Španiji potekala reforma, da bi se na novo opredelilo ali celo odpravilo kaznivo dejanje vstajništva, in da je bilo devet oseb, ki so bile obsojene z zgoraj navedeno sodbo z dne 14. oktobra 2019, 22. junija 2021 pomiloščenih. Dodajajo, da sodni postopek ni bil uveden zoper vse osebe, vpletene v zadevna dejanja.
- 180 V zvezi s tem se vprašanje, ali so pogoji za odvzem poslanske imunitete na podlagi člena 9 Protokola št. 7 izpolnjeni, ko se vloži zahteva za ta odvzem, razlikuje od vprašanja, ali so dejanja, ki se očitajo zadevnim poslancem, dokazana, saj je to vprašanje v pristojnosti organov države članice (glej točko 141 zgoraj). Podobno tudi v okviru preučitve zahteve za odvzem imunitete Parlamentu ni treba podati stališča glede smotrnosti pregona (glej v tem smislu sodbi z dne 17. oktobra 2018, Jalkh/Parlament, T-26/17, neobjavljena, EU:T:2018:690, točka 83, in z dne 30. aprila 2019, Briois/Parlament, T-214/18, neobjavljena, EU:T:2019:266, točka 47) in v tem okviru presoditi primernost določb nacionalnega prava, ki določajo kazniva dejanja, zaradi katerih je bil zoper zadevne poslance uveden sodni postopek.
- 181 Poleg tega v obravnavani zadevi ni sporno, da so bile tožeče stranke obdolžene za domnevna kazniva dejanja, določena v Ley Orgánica del Código Penal (kazenski zakonik), ki je veljal tako na dan očitanih dejanj kot na dan izdaje izpodbijanih sklepov.
- 182 Iz tega sledi, da ker je namen tožečih strank izpodbijati resničnost dejanj, ki se jim očitajo, njihovo kvalifikacijo glede na špansko kazensko pravo in vprašanje, ali ta dejanja utemeljujejo ali ne kazenski pregon zoper tožeče stranke, so trditve, navedene v točki 179 zgoraj, brezpredmetne in jih je zato treba zavrniti.
- 183 Na tretjem mestu, kot je bilo ugotovljeno v točki 151 zgoraj, se je Parlament za ugotovitev neobstoja *fumus persecutionis* oprl na več elementov, obravnavanih skupaj, in sicer okoliščino, da so bila sporna dejanja storjena leta 2017, medtem ko so tožeče stranke status člana Parlamenta pridobile 13. junija 2019, in dejstvu, prvič, da so bile obdolžene 21. marca 2018, ko je bila pridobitev statusa evropskega poslanca hipotetična, in drugič, da se je ta obdolžitev nanašala tudi na druge osebe, ki niso bile člani Parlamenta.
- 184 Parlament je s tem menil, da ta dejstva, obravnavana skupaj, lahko izključijo vsakršen dvom o *fumus persecutionis* kljub dokazom, ki so jih predložile tožeče stranke. Iz tega sledi, da njihova trditve, da jim je Parlament odvzel imuniteto, ne da bi izključil obstoj *fumus persecutionis*, nima dejanske podlage in jo je treba iz tega razloga zavrniti.
- 185 Dalje, v delu, v katerem tožeče stranke Parlamentu očitajo, da ni preučil domnevnih nepravilnosti v zadevnem kazenskem postopku, je treba spomniti, da v okviru presoje obstoja *fumus persecutionis* Parlamentu ni treba presoditi zakonitosti aktov, ki jih sodni organi sprejmejo med zadevnim postopkom, saj so za to vprašanje pristojni samo nacionalni organi (glej točko 126 zgoraj). Poleg tega so tožeče stranke zadevo dejansko predložile tem organom. Po tem pojasnilu ni mogoče izključiti, da se lahko Parlament v okviru svoje zelo široke diskrecijske pravice opre na nekatera dejstva, navedena v utemeljitev tem nezakonitostim, da bi ugotovil obstoj primera *fumus persecutionis*.

186 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da tožeče stranke niso dokazale, da je Parlament s tem, da se je za izključitev obstoja *fumus persecutionis* oprl na okoliščine, na katere je bilo opozorjeno v točki 183 zgoraj, storil očitno napako pri presoji. Natančneje, ob upoštevanju navedenih okoliščin dejstva, prvič, da je sodni postopek proti tožečim strankam uveden zaradi njihovih nacionalnih političnih dejavnosti, drugič, da bi jim bilo v okviru ali po koncu zadevnega kazenskega postopka lahko začasno preprečeno izvrševanje mandata, celo, če bi bilo primerno, da bi mandat izgubile, tretjič, da je španska stranka VOX vložila popularno tožbo v zadevnem kazenskem postopku in, četrtič, da so se nanje nanašale nekatere negativne javne izjave, v katerih se je med drugim pozivalo, naj se jim za zgled naložijo kazni, ne morejo ovreči te ugotovitve. Enako velja za trditve tožečih strank, s katerimi dvomijo o nepristranskosti sodnih organov, ki so sodelovali v zadevnem kazenskem postopku. Nazadnje, da bi tožeče stranke dokazale obstoj očitne napake, ki jo je Parlament storil pri presoji *fumus persecutionis*, se ne morejo učinkovito sklicevati na dogodke, ki so se zgodili po izdaji izpodbijanih sklepov, kot sta dejstvo, da naj bi španski organi vohunili za njimi in njihovimi svetovalci, in sporočilo osrednje volilne komisije z dne 3. novembra 2022.

187 Zato je treba šesti tožbeni razlog v delu, ki se nanaša na napačno ugotovljeno dejansko stanje in napačno uporabo prava pri preučitvi *fumus persecutionis* s strani Parlamenta, in sedmi tožbeni razlog zavrnil.

Osmi tožbeni razlog: kršitev načel dobrega upravljanja in enakega obravnavanja, ker je Parlament zavrnil uporabo določb člena 9(7) Poslovnika

188 Tožeče stranke trdijo, da je Parlament brez razloga odstopil od svoje prakse, v skladu s katero, če obstaja tveganje, da bo poslancu odvzeta prostost brez obsodbe, bodisi zavrne odvzem imunitete bodisi uporabi člen 9(7) Poslovnika.

189 Parlament in Kraljevina Španija trdita, da osmi tožbeni razlog ni utemeljen.

190 Da bi dokazale, da Parlament ni upošteval prejšnje prakse, v skladu s katero ne odvzame imunitete ali uporabi člena 9(7) Poslovnika, če obstaja tveganje, da bo enemu od njegovih članov odvzeta prostost brez predhodne obsodbe, se tožeče stranke sklicujejo na nekatere sklepe, ki jih je Parlament sprejel na področju imunitet v letih od 1984 do 2011.

191 Vendar se tožeče stranke na eni strani zgolj sklicujejo na navedene sklepe, ne da bi dokazale, kako naj bi ti sklepi dokazovali, da je na dan izdaje izpodbijanih sklepov obstajala zatrjevana praksa.

192 Na drugi strani tožeče stranke ne dokazujejo, kako so zgoraj navedeni sklepi povezani s položaji, ki so primerljivi z njihovimi. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je v obravnavani zadevi namen zahtev za odvzem imunitete omogočiti izvršitev evropskih nalogov za prijetje, ki so bili izdani po tem, ko so tožeče stranke zavrnilo udeležbo v postopku pred pristojnimi španskimi organi. Tako je njihov namen omogočiti, da se tožečim strankam odvzame prostost zaradi njihove predaje španskim organom, da bi se zadevni kazenski postopek lahko nadaljeval. Vendar se noben od navedenih sklepov ne nanaša na tak položaj.

193 Zato je treba osmi tožbeni razlog zavrnil.

Četrty tožbeni razlog, ki se v bistvu nanaša na kršitev pravice do izjave

- 194 Četrty tožbeni razlog v bistvu vsebuje dva dela.
- 195 Tožeče stranke s prvim delom trdijo, da se niso izjavile o več dokumentih, do katerih niso imele dostopa. Dodajajo, da ni mogoče izključiti, da so ti dokumenti odločilno vplivali na izpodbijane sklepe. Tožeče stranke z drugim delom trdijo, da je predsednik Odbora za pravne zadeve oviral njihovo pravico do izjave na njihovem zagovoru in da poročevalec ni bil navzoč ob uvodnih izjavah prve tožeče stranke. Tožeče stranke v repliki trdijo, da stališče Parlamenta v njegovih vlogah v zvezi z nedopustnostjo Priloge 44 k tožbi, in sicer pripomb tožečih strank, ki so bile Odboru za pravne zadeve predložene 15. februarja 2021, kot se zdi, dokazuje, da te pripombe niso bile upoštevane, čeprav bi lahko vplivale na izid zahtev za odvzem imunitete.
- 196 Parlament in Kraljevina Španija te trditve prerekata.
- 197 V skladu s členom 41(2)(a) Listine pravica do dobrega upravljanja vključuje pravico vsake osebe, da se izjasni pred sprejetjem kakršnega koli posamičnega ukrepa, ki jo prizadene. Ta pravica, ki je del pravice do obrambe, je temeljno načelo prava Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 18. junija 2020, Komisija/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, točki 64 in 65 ter navedena sodna praksa). Ta pravica vsakomur daje možnost, da pred izdajo odločbe, ki jo zadeva, učinkovito predstavi svoje stališče glede resničnosti in upoštevnosti dejstev in okoliščin, na podlagi katerih je bila navedena odločba sprejeta (glej sodbo z dne 17. januarja 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 in T-347/11, EU:T:2013:23, točka 176 in navedena sodna praksa).
- 198 V skladu s sodno prakso kršitev pravice do obrambe, natančneje, pravice do izjave, povzroči razglasitev ničnosti sklepa, sprejetega v zadevnem postopku, le če bi bil lahko izid tega postopka, če te nepravilnosti ne bi bilo, drugačen. V zvezi s tem od tožeče stranke, ki se sklicuje na kršitev svoje pravice do obrambe, ni mogoče zahtevati, da dokaže, da bi sklep zadevne institucije Unije imel drugačno vsebino, temveč le, da ta možnost ni v celoti izključena. Poleg tega je treba to vprašanje presojati glede na posebne dejanske in pravne okoliščine vsake posamezne zadeve (glej v tem smislu sodbo z dne 18. junija 2020, Komisija/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, točke od 105 do 107 in navedena sodna praksa).
- 199 Glede na ta načela je treba presoditi oba dela četrtega tožbenega razloga.
- *Prvi del: tožeče stranke niso imele dostopa do treh dokumentov*
- 200 Prvič, tožeče stranke trdijo, da se niso mogle izjaviti o sklepu z dne 25. oktobra 2018, na katerega se je Parlament oprl, ko je napačno štel, da se je kazenska preiskava končala, in ki ni v spisu.
- 201 V zvezi s tem je treba spomniti, da se ta sklep ne nanaša na tožeče stranke, temveč na druge osebe, ki so bile predmet zadevnega kazenskega postopka in ki so se postopka udeležile (glej točko 156 zgoraj).
- 202 Poleg tega se je štelo, da ni očitno, da je napaka ali vsaj nejasnost izpodbijanih sklepov glede točne faze zadevnega kazenskega postopka vplivala na preučitev zahteve za odvzem imunitete (glej točko 160 zgoraj).

- 203 Iz tega sledi, da tudi ob predpostavki, da je kršitev pravice do izjave mogoče ugotoviti, ker tožečim strankam ni bilo omogočeno, da predstavijo svoje pripombe glede tega sklepa, taka kršitev ne bi mogla utemeljiti razglasitve ničnosti izpodbijanih sklepov.
- 204 Drugič, tožeče stranke trdijo, da niso mogle podati stališča do trditev, ki jih je Kraljevina Španija navedla v uradnih obvestilih z dne 11. junija 2014 in 30. septembra 2020, naslovljenih na Parlament, v zvezi z organom, pristojnim za zahtevo za odvzem imunitete poslanca (glej točki 81 in 82 zgoraj), ki jim nista bili posredovani.
- 205 Vendar se ni izpodbijalo, da je v trenutnem stanju nacionalne sodne prakse kazenski senat Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) pristojen, da zahteva odvzem imunitete članu Parlamenta, izvoljenemu za Kraljevino Španijo (glej točko 84 zgoraj). Iz tega sledi, da tožeče stranke niso dokazale, da bi izpodbijani sklepi lahko imeli drugačno vsebino, če bi se lahko izjavile o zgoraj navedenih uradnih obvestilih Kraljevine Španije.
- 206 Tretjič, tožeče stranke trdijo, da kljub zahtevi niso imele dostopa do „običajnega sporočila članom Odbora [za pravne zadeve]“, ki ga pripravi poročevalec, je predvideno v sporočilu tega odbora z dne 10. februarja 2015 ter vsebuje povzetek glavnih dejstev v zvezi z vsakim primerom imunitete, ki ga pripravi poročevalec, in popoln seznam prejetih dokumentov.
- 207 Parlament vseeno trdi, ne da bi mu bilo oporekano, da v obravnavani zadevi ni bilo pripravljeno nobeno „običajno sporočilo“, ker je bilo to predvideno v sporočilu z dne 10. februarja 2015, ki je bilo nadomeščeno s sporočilom št. 11/2019, v katerem takšno sporočilo ni več navedeno.
- 208 Četrtrič, po predložitvi odgovora na tožbo in njegovih prilog tožeče stranke v repliki trdijo, da niso imele dostopa do sporočila št. 1/20, to je do spremnega dopisa, poslanega članom Odbora za pravne zadeve, k zahtevam za odvzem imunitete prvi in drugi tožeči stranki, ki mu je bil priložen odlomek sodbe Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) z dne 14. oktobra 2019, s katero so bile obsojene osebe, ki so bile predmet zadevnega kazenskega postopka in so se postopka udeležile.
- 209 V zvezi s tem je treba navesti, da je bilo zahtevam za odvzem imunitete tožečih strank priloženih več prilog, opredeljenih v sklepih, navedenih v točkah 11 in 15 zgoraj, med drugim zgoraj navedena sodba Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) z dne 14. oktobra 2019. Ni sporno, da so tožeče stranke lahko predstavile pripombe o teh dokumentih, ki so bili del spisa o odvzemu imunitete, dostopnega tožečim strankam. Sporočilo št. 1/20, ki je zgolj spremni dopis, tem dokumentom ne dodaja nobenega bistvenega elementa, v zvezi z katerim bi morale biti tožečim strankam omogočeno, da predstavijo pripombe. Zato tudi ob predpostavki, da tožeče stranke niso bile seznanjene s sporočilom št. 1/20, kar Parlament oporeka, taka okoliščina ne vpliva na izid izpodbijanih sklepov. Trditev je torej treba zavrnila, ne da bi bilo treba odločiti o ugovoru nedopustnosti, ki ga je podal Parlament.
- 210 Zato je treba prvi del četrtega tožbenega razloga zavrnila.

– *Drugi del: kršitev pravice do izjave na zagovoru tožečih strank*

- 211 Člen 9(6), tretji pododstavek, Poslovnika določa, da predsednik Odbora za pravne zadeve poslanca, za katerega se zahteva odvzem imunitete, povabi na zagovor, poslanec pa se lahko pravici do zagovora odreče. Navesti je treba tudi, da v skladu s točko 20 sporočila št. 11/2019, vključeno v del „Zagovori“, poslanec, katerega imuniteta je obravnavana, ali tisti, ki ga zastopa, lahko govori le med zagovorom, ki je neobvezen. Poda lahko uvodne izjave, ki ne smejo trajati

več kot 15 minut in ki jim sledijo kratki odgovori na vprašanja članov odbora. Poleg tega točka 11 tega sporočila, naslovljena „Čas za govor“, določa, da ob upoštevanju omejenega časa, ki ga ima Odbor za pravne zadeve za preučitev primerov imunitete, predsednik strogo nadzira čas za govor. V točki 13 je tudi natančneje določeno, da lahko v primeru zagovora člani Odbora za pravne zadeve, ki niso poročevalci, na kratko govorijo, da postavijo vprašanja.

- 212 V obravnavani zadevi tožeče stranke predsedniku Odbora za pravne zadeve očitajo, da je strogo upošteval načela, predstavljena v točki 211 zgoraj, čeprav naj bi zapletenost zadevnih primerov upravičevala odstopanje od teh načel, in da poročevalec ni bil navzoč ob uvodnih izjavah prve tožeče stranke.
- 213 V zvezi s tem ni sporno, da so imele tožeče stranke vsaka na voljo 15 minut za predstavitev uvodnih izjav in da so lahko odgovorile na vprašanja, ki so jih postavili člani Odbora za pravne zadeve, v skladu z načeli, določenimi v sporočilu št. 11/2019.
- 214 Opozoriti je treba tudi, da so tožeče stranke Odboru za pravne zadeve večkrat predložile svoje pripombe skupaj z dokazi, ki so se jim zdeli upoštevni za preučitev zahtev za odvzem imunitete. Torej so lahko tudi na ta način uresničevale svojo pravico do izjave s tem, da so med postopkom predstavile stališče. V zvezi s tem ni dokazano in iz stališča Parlamenta glede formalne predložitve Priloge A 44, ki vsebuje pripombe, ki so jih tožeče stranke 15. februarja 2021 predložile članom Odbora za pravne zadeve, in priloge k tem pripombam, ni razvidno, da ta odbor ni upošteval te priloge, preden je sprejel izpodbijane sklepe.
- 215 Glede okoliščine, da poročevalec ni bil fizično navzoč, ko je prva tožeča stranka predstavila uvodne izjave na seji Odbora za pravne zadeve 14. januarja 2021, ni pojasnjeno, kako bi bilo tako dejstvo v nasprotju z notranjimi pravili Parlamenta ali posegalo v pravico do izjave. Poleg tega Parlament trdi, ne da bi se mu oporekalo, da se je poročevalec te seje udeležil na daljavo, dokler se je ni moral zaradi tehnične težave udeležiti osebno.
- 216 Iz tega sledi, da je treba drugi del tega tožbenega razloga zavrni kot neutemeljen.
- 217 Zato tožeče stranke ne morejo utemeljeno trditi, da je bila njihova pravica do izjave kršena. Vsekakor in posledično je treba zavrni tudi očitek, ki se nanaša na neupoštevanje pravice do vpogleda v dokumente in pravice do učinkovitega sodnega varstva, ki temelji izključno na domnevni kršitvi pravice do izjave, ker tožeče stranke v zvezi s tem niso navedle nobenih trditev.
- 218 Zato je treba četrti tožbeni razlog zavrni.

Tretji tožbeni razlog: kršitev načela nepristranskosti

- 219 Tretji tožbeni razlog temelji na domnevnem neupoštevanju načela nepristranskosti iz člena 41(1) Listine, iz katerega naj bi izhajala tudi kršitev člena 15 PDEU ter člena 39(2) in členov 47 in 48 Listine. Tretji tožbeni razlog je sestavljen iz štirih delov, od katerih se prvi nanaša na nepravilnost imenovanja samo enega poročevalca za tri primere imunitete, drugi na neobstoje nepristranskosti poročevalca, tretji pa na neobstoje nepristranskosti predsednika Odbora za pravne zadeve. Tožeče stranke v četrtem delu trdijo, da delo tega odbora brez navzočnosti javnosti ovira njihovo možnost, da dokažejo učinek pristranskosti poročevalca in predsednika navedenega odbora na izpodbijane sklepe.
- 220 Parlament ob podpori Kraljevine Španije te trditve prereka.

- 221 V zvezi s tem je treba na prvem mestu spomniti, da morajo institucije, organi, agencije in uradi Unije spoštovati temeljne pravice, ki jih zagotavlja pravo Unije, med katerimi je pravica do dobrega upravljanja, ki je določena v členu 41 Listine.
- 222 Člen 41 Listine med drugim v odstavku 1 določa, da ima vsakdo pravico, da institucije, organi, uradi in agencije Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko in pravično. Ta pravica odraža splošno načelo prava Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 20. decembra 2017, Španija/Svet, C-521/15, EU:C:2017:982, točki 88 in 89). Z zahtevo po nepristranskosti, ki torej velja za te institucije, organe, agencije in urade pri opravljanju njihovih nalog, se želi zagotoviti enakost obravnavanja, ki je temelj Unije (glej sodbo z dne 27. marca 2019, August Wolff in Remedia/Komisija, C-680/16 P, EU:C:2019:257, točka 26 in navedena sodna praksa).
- 223 Namen te zahteve je predvsem izogniti se položajem morebitnih nasprotij interesov pri uradnikih in uslužbencih, ki delujejo v imenu teh institucij, organov, agencij in uradov. Kar zadeva temeljno pomembnost zagotavljanja neodvisnosti in celovitosti notranjega delovanja in zunanje slike institucij, organov, agencij in uradov Unije, zahteva po nepristranskosti pokriva vse okoliščine, ki jih mora uradnik ali uslužbenec, ki mora odločiti o zadevi, razumno upoštevati, tako da tretje osebe vidijo, da lahko na tem področju deluje neodvisno (glej sodbo z dne 27. marca 2019, August Wolff in Remedia/Komisija, C-680/16 P, EU:C:2019:257, točka 26 in navedena sodna praksa).
- 224 Taka zahteva po nepristranskosti velja tudi za člane Parlamenta, ki so vključeni v sprejetje sklepov v zvezi z upravnimi nalogami Parlamenta (glej v tem smislu sodbi z dne 7. novembra 2019, ADDE/Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, točka 61, in z dne 12. oktobra 2022, Vasallo Andrés/Parlament, T-496/21, neobjavljena, EU:T:2022:628, točke od 20 do 24).
- 225 Glede političnih odločitev, s katerimi Parlament odloči o zahtevi za odvzem imunitete (glej točko 112 zgoraj), je treba spomniti, da lahko bistveno spremenijo individualni pravni položaj zadevnega poslanca s tem, da odpravijo zaščito, ki mu jo ta imuniteta zagotavlja, in da so v tem obsegu lahko predmet ničnostne tožbe. V tem okviru in kot je poudaril podpredsednik Sodišča v sklepu z dne 24. maja 2022, Puigdemont i Casamajó in drugi/Parlament in Španija (C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, točka 192), mora postopek, na podlagi katerega se lahko taka odločitev sprejme, nujno zagotavljati zadostna individualna jamstva.
- 226 Parlament je tako vzpostavil fazo obravnave zahteve za odvzem imunitete, ki jo je zaupal pristojnemu odboru, v tem primeru Odboru za pravne zadeve, ki je zadolžen za pripravo osnutka sklepa, ki se predloži v glasovanje na plenarnem zasedanju. V okviru te faze obravnave zahteve za odvzem imunitete je treba ugotoviti, da ima v skladu z notranjimi pravili Parlamenta zadevni poslanec pravice iz člena 41(2) Listine, in sicer pravico do izjave, pravico do vpogleda v svoj spis in obveznost, da Parlament obrazloži svojo odločitev. V tej fazi mora zadevni poslanec imeti tudi pravico iz člena 41(1) Listine, da je njegova zadeva obravnavana nepristransko in pravično, kot je Parlament priznal v svojih vlogah in na obravnavi. Ta zahteva po nepristranskosti mora vseeno nujno upoštevati dejstvo, da poslanci, ki so člani navedenega odbora, po definiciji niso politično nevtralni, zaradi česar se razlikujejo od uradnikov in uslužbencev, ki delujejo v imenu institucij, organov, agencij in uradov Unije.
- 227 Na drugem mestu, zahteva po nepristranskosti zajema na eni strani subjektivno nepristranskost v smislu, da noben uslužbenec zadevne institucije ne sme biti pristranski in ne sme imeti osebnih predsodkov, in na drugi strani objektivno nepristranskost v smislu, da mora institucija zagotoviti

zadostna jamstva, da se v zvezi s tem izključi vsak legitimen dvom (glej v tem smislu sodbo z dne 25. februarja 2021, Dalli/Komisija, C-615/19 P, EU:C:2021:133, točka 112 in navedena sodna praksa).

228 Tretji tožbeni razlog je treba preučiti ob upoštevanju teh preudarkov.

– *Prvi del tretjega tožbenega razloga: imenovanje samo enega poročevalca za tri primere*

229 Tožeče stranke s prvim delom trdijo, da je Parlament skrivoma in brez obrazložitve imenoval samo enega poročevalca za preučitev vseh treh zahtev za odvzem imunitete, s čimer je kršil točki 6 in 8 sporočila št. 11/2019. Po njihovem mnenju nespoštovanje te bistvene postopkovne zahteve pomeni kršitev njihove pravice, zagotovljene s členom 41(1) Listine, da se njihove zadeve obravnavajo nepristransko in pravično.

230 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 9 Poslovnika, naslovljen „Postopki v zvezi z imuniteto“, določa, da se zahteve za odvzem imunitete, če se razglasijo na plenarnem zasedanju, posredujejo pristojnemu odboru, ki je zadolžen za predložitev predloga obrazloženega sklepa, potem ko je zadevnemu poslancu dal možnost zagovora in po potrebi od zadevnega organa zahteval informacije in pojasnila. Ta člen 9 v odstavku 11 določa tudi, da mora odbor vprašanja v zvezi z imuniteto obravnavati strogo zaupno. Poleg tega pristojni odbor v skladu z odstavkom 13 člena 9 določi pravila za uporabo tega člena in torej postopek, ki se uporabi za pripravo predloga sklepa, ki se predloži Parlamentu na plenarnem zasedanju.

231 V tem okviru je Odbor za pravne zadeve sprejel sporočilo št. 11/2019, ki določa pravila ravnanja, ki kažejo na prakso, ki jo namerava uporabiti pri obravnavi zahtev za odvzem imunitete (sodba z dne 1. decembra 2021, Jalkh/Parlament, T-230/21, neobjavljena, EU:T:2021:848, točka 44; glej po analogiji tudi sodbo z dne 12. februarja 2020, Bilde/Parlament, T-248/19, neobjavljena, EU:T:2020:46, točka 24).

232 Sporočilo št. 11/2019 v točki 6 določa, da pristojni odbor imenuje poročevalca za „vsako zahtevo za odvzem imunitete“. V skladu s točko 7 tega sporočila mora vsaka politična skupina imenovati poslanca, ki opravlja delo stalnega poročevalca za primere imunitete in naloge koordinatorja, „da se zagotovi, da primere imunitete obravnavajo izkušeni poslanci“. Točka 8 tega sporočila določa, da za mesto poročevalca velja enakomerna rotacija med političnimi skupinami, vendar poročevalec ne more pripadati isti politični skupini ali biti izvoljen v isti državi članici kot poslanec, katerega imuniteta je predmet obravnave.

233 Iz tega sledi, kot je bilo potrjeno na obravnavi, da vsaka politična skupina v Parlamentu izmed svojih članov v Odboru za pravne zadeve imenuje stalnega poročevalca za primere imunitete. Ker ima Parlament v parlamentarnem obdobju 2019–2024 sedem političnih skupin, je bilo imenovanih sedem poslancev za opravljanje nalog poročevalca v primerih imunitete. Odbor za pravne zadeve vsaki zahtevi za odvzem imunitete dodeli enega od teh poročevalcev po sistemu enakomerne rotacije med političnimi skupinami, od katerega se načeloma odstopa le, če poročevalec zadevnega odbora odstopi; v tem primeru se primer dodeli poročevalcu, ki ga je imenovala naslednja politična skupina.

234 V obravnavani zadevi je treba najprej navesti, da tožeče stranke trdijo, da je bila z imenovanjem samo enega poročevalca za preučitev vseh treh zahtev za odvzem imunitete, s čimer sta bili domnevno kršeni točki 6 in 8 sporočila št. 11/2019, kršena njihova pravica, zagotovljena s členom 41(1) Listine, da se njihove zadeve obravnavajo nepristransko in pravično. Vendar

- s pridržkom vprašanja nepristranskosti imenovanega poročevalca, ki bo preučeno v okviru drugega dela tega tožbenega razloga, ne navajajo nobenega elementa, da bi dokazale, kako bi domnevno neupoštevanje navedenih točk sporočila št. 11/2019 lahko pomenilo kršitev te pravice.
- 235 Dalje, glede domnevnega neupoštevanja točke 6 sporočila št. 11/2019 je treba navesti, da je bil za vsako zahtevo za odvzem imunitete imenovan en poročevalec, ki je resda isti. Načelo, določeno v navedeni točki, je bilo torej spoštovano.
- 236 Načela enakomerne rotacije funkcije poročevalca, določenega v točki 8 sporočila št. 11/2019, pa ni mogoče razlagati, kot da preprečuje, da je za preučitev več povezanih primerov imunitete imenovan samo en poročevalec, če se zahteve za odvzem imunitete kot v obravnavani zadevi nanašajo na poslance, ki so predmet istega kazenskega postopka.
- 237 Poleg tega, tudi če se prizna, da točka 8 sporočila št. 11/2019 ni bila upoštevana, je treba opozoriti, da je treba med določbami, ki urejajo notranje postopke institucije, razlikovati med določbami, na katerih kršitev se fizične in pravne osebe ne morejo sklicevati, ker se nanašajo le na podrobnosti notranjega delovanja institucije, ki ne morejo vplivati na njihov pravni položaj, in določbami, na katerih kršitev se je, nasprotno, mogoče sklicevati, ker ustvarjajo pravice in so dejavnik pravne varnosti za te osebe (glej sodbo z dne 28. novembra 2019, Portigon/EOR, T-365/16, EU:T:2019:824, točka 135 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbi z dne 7. maja 1991, Nakajima/Svet, C-69/89, EU:C:1991:186, točki 49 in 50, in z dne 17. januarja 2013, Gollnisch/Parlament, T-346/11 in T-347/11, EU:T:2013:23, točka 132). Navedena točka 8 pa ne določa pravice v korist teh poslancev in očitno ni dejavnik pravne varnosti za te poslance. Njen namen je namreč organizirati notranje delovanje Parlamenta s tem, da zagotavlja enako obravnavanje političnih skupin v tej instituciji. Torej gre za povsem notranji organizacijski ukrep, katerega kršitev ne more vplivati na zakonitost izpodbijanih sklepov.
- 238 Zato je treba prvi del tretjega tožbenega razloga zavrni.
- *Drugi del tretjega tožbenega razloga: neobstoj nepristranskosti poročevalca*
- 239 Tožeče stranke z drugim očitkom trdijo, da je Parlament kršil bistveno postopkovno zahtevo s tem, da je imenoval absolutno pristranskega poročevalca. Poročevalec naj bi bil namreč član iste politične skupine v Parlamentu, kateri pripadajo poslanci, ki so bili izvoljeni za Kraljevino Španijo in so člani španske politične stranke VOX, to je skupine Evropskih konservativcev in reformistov (ECR). Stranka VOX pa je z Ministerio fiscal (državno tožilstvo) in Abogado del Estado (državni odvetnik) začela kazenski postopek proti tožečim strankam, na podlagi katerega se je zahteval odvzem njihove imunitete. Ta stranka naj bi izkazovala posebno sovražnost do tožečih strank. Te dodajajo, da je bil poročevalec pristranski pred sprejetjem izpodbijanih sklepov in po njem. Tako naj bi v Parlamentu organiziral srečanje s to špansko stranko in mu predsedoval, na njem pa naj bi bile izražene očitno sovražne besede v zvezi z njimi. Ta neobstoj nepristranskosti naj bi potrjevale izjave poročevalca po sprejetju izpodbijanih sklepov in odzivi španske stranke VOX. Tožeče stranke se sklicujejo tudi na prijateljske vezi med poročevalcem in člani stranke VOX.
- 240 Tožeče stranke so na obravnavi pojasnile, da dvomijo zlasti o subjektivni nepristranskosti poročevalca, hkrati pa opozarjajo, da predloženi dokazi kažejo najmanj na neizpolnjevanje obveznosti objektivne nepristranskosti.

- 241 Uvodoma ni sporno, da je bil poročevalec, zadolžen za zahtevo za odvzem imunitete prve tožeče stranke, imenovan skladno z rotacijo med političnimi skupinami. Tožeče stranke vseeno trdijo, da bi moral ta poročevalec, ki je bil zadolžen tudi za preučitev zahtev za odvzem imunitete druge in tretje tožeče stranke, odstopiti ali biti izločen zaradi njegove pomanjkljive nepristranskosti.
- 242 V zvezi s tem je treba, prvič, spomniti na politično naravo odločitev, s katerimi Parlament odloči o zahtevi za odvzem imunitete (glej točko 225 zgoraj).
- 243 Navesti je treba tudi, da fazo obravnave zahteve za odvzem imunitete vodi parlamentarni odbor, to je politični organ, katerega sestava v skladu s členom 209 Poslovnika odraža pluralnost v Parlamentu, saj je porazdelitev sedežev kolikor je mogoče sorazmerna s težo političnih skupin v Parlamentu. Kot je bilo navedeno v točki 231 zgoraj, navedeni odbor izmed svojih članov imenuje poročevalca po sistemu enakomerne rotacije med političnimi skupinami. Iz tega sledi, da če je naloga poročevalca dodeljena poslancu iz določene politične skupine, ta poslanec deluje v okviru odbora, katerega sestava odraža ravnotežje političnih skupin v Parlamentu.
- 244 V tem okviru nepristranskosti poslanca, ki je udeležen v tej fazi obravnave, kot je poročevalec, načeloma ni mogoče presoјati ne z vidika njegove politične ideologije ne z vidika primerjave med njegovo politično ideologijo in politično ideologijo poslanca, na katerega se nanaša zahteva za odvzem imunitete. Natančneje, pripadnost poročevalca nacionalni politični stranki ali politični skupini, oblikovani v Parlamentu, ne glede na njune vrednote in ideje, in tudi ob predpostavki, da te vrednote in ideje lahko razkrivajo občutljivost, ki je *a priori* nenaklonjena položaju poslanca, na katerega se nanaša zahteva za odvzem imunitete, načeloma nima vpliva na presojo nepristranskosti poročevalca. V zvezi s tem je bilo že odločeno, da razlika med politično ideologijo poročevalca in poslanca, na katerega se nanaša zahteva za odvzem imunitete, sama po sebi ne more vplivati na postopek sprejetja izpodbijanega sklepa (sodba z dne 1. decembra 2021, Jalkh/Parlament, T-230/21, neobjavljena, EU:T:2021:848, točka 46).
- 245 Iz tega sledi, da v obravnavani zadevi pripadnost poročevalca evropski politični skupini Evropskih konservativcev in reformistov načeloma ne vpliva na presojo njegove nepristranskosti.
- 246 Res je, da so v tej politični skupini tudi poslanci politične stranke VOX, ki je, kot je navedel podpredsednik Sodišča v sklepu z dne 24. maja 2022, Puigdemont i Casamajó in drugi/Parlament in Španija (C-629/21 P(R), EU:C:2022:413, točka 202), v zelo posebnem položaju, kar zadeva tožeče stranke, ker je začela zadevni kazenski postopek. Vendar se ta poseben položaj nanaša na poslance, ki so člani politične skupine VOX, in načeloma ne more veljati za vse člane politične skupine Evropskih konservativcev in reformistov le zato, ker imajo zaradi pripadnosti isti skupini enake politične afinitete.
- 247 Drugič, tožeče stranke trdijo, da je poročevalec predsedoval srečanju politične skupine VOX v Parlamentu, na katerem je zagovarjal slogan „Puigdemont v zapor“.
- 248 Najprej, ugotoviti je treba, da je povzetek tega očitka naveden v tožbi in da je podprt z dokazom, vsebovanim v opredeljenih prilogah, in sicer s povezavo do videoposnetka. Zato je treba na podlagi sodne prakse, navedene v točki 34 zgoraj, zavrniti ugovor nedopustnosti, ki ga je v zvezi s tem podal Parlament.

- 249 Dalje, ni sporno, da je poročevalec v okviru svojih obveznosti člana Parlamenta organiziral in se udeležil dogodka, ki je 6. marca 2019 potekal v prostorih Parlamenta in na katerem je nastopil generalni sekretar politične stranke VOX na temo „Cataluña es España“ (Katalonija je Španija). Ta je svoj govor zaključil z besedami „Viva España, viva Europa y Puigdemont a prisión“ (Naj živi Španija, naj živi Evropa in Puigdemont naj gre v zapor).
- 250 Na eni strani, ni sporno, da na tem dogodku poročevalec svojega stališča ni izrazil ustno. Iz posnetka tega dogodka je namreč razvidno, da čeprav je bil poročevalec navzoč za mizo govorcev poleg generalnega sekretarja stranke VOX in dveh drugih članov Parlamenta, je nastopil samo generalni sekretar navedene stranke.
- 251 Na drugi strani, organizacija takega dogodka se lahko šteje za izraz podpore poročevalca idejam, ki jih navedena politična stranka zagovarja zlasti glede – ob upoštevanju teme dogodka – političnega položaja v Kataloniji, in njegovega nasprotovanja političnim idejam, ki jih podpirajo tožeče stranke. Čeprav drži, da se dejanja, ki se tožečim strankam očitajo v okviru zadevnega kazenskega postopka, nanašajo na politični položaj v Kataloniji, ker so povezana s sprejetjem zakonov, navedenih v točki 2 zgoraj, in izvedbo referendumu o samoodločbi, navedenega v isti točki, to, da je poslanec, bodoči poročevalec za primere odvzema imunitete tožečim strankam, izrazil svoje stališče glede tega položaja, iz razlogov, navedenih v točkah 244 in 246 zgoraj, ne more biti dovolj, da bi pomenilo kršitev načela nepristranskosti. Dodati je treba, kot je bilo ugotovljeno v točki 141 zgoraj, da so vprašanja, ali so dejanja, očitana tožečim strankam, dokazana, ali ta dejanja utemljujejo ali ne kazenski postopek proti tem strankam in ali so bile določbe nacionalnega prava, ki določajo kazniva dejanja, zaradi katerih je bil proti tožečim strankam uveden sodni postopek, primerne, ločena od vprašanja, ali so bili pogoji za odvzem poslanske imunitete na podlagi člena 9 Protokola št. 7 izpolnjeni, ko je bila vložena zahteva za ta odvzem. Zadnjenavedeno vprašanje pa je edino, ki ga je poročevalec preučil.
- 252 Tretjič, tožeče stranke v repliki navajajo nekatera dejstva, ki so se zgodila po izdaji izpodbijanih sklepov in ki naj bi dokazovala neobstoj nepristranskosti poročevalca.
- 253 Najprej, spomniti je treba, da se v skladu s členom 85(1) Poslovnika Splošnega sodišča dokazi predložijo in dokazni predlogi podajo v okviru prve izmenjave vlog. Člen 85(2) Poslovnika Splošnega sodišča določa, da lahko glavne stranke v utemeljitev svojih trditev dokaze predložijo ali dokazne predloge podajo še v repliki in dupliki, če upravičijo zamudo pri njihovi predložitvi oziroma podaji.
- 254 V delu, v katerem se tožeče stranke sklicujejo na intervju s poročevalcem v bolgarskem časopisu z dne po datumu sprejetja izpodbijanih sklepov, torej pred vložitvijo tožbe, je treba navesti, da je bil ta dokument predložen v repliki, ne da bi tožeče stranke utemeljile njegovo pozno predložitev. Zato je treba ta dokaz zavreči kot nedopusten, kot predlaga Parlament.
- 255 Poleg tega različni odzivi politične stranke VOX, izraženi po sprejetju izpodbijanih sklepov in vložitvi tožbe, zlasti izrazi zadovoljstva ob poročilu, ki ga je pripravil poročevalec, ne morejo biti dokaz pomanjkljive nepristranskosti poročevalca. Enako velja za okoliščino, ki jo zatrjujejo tožeče stranke, da je bila poročevalcu izrečena upravna kazen zaradi obnašanja v sejni dvorani za dejanja, ki niso povezana s to zadevo.
- 256 Četrto, tožeče stranke ne trdijo, da je bil poročevalec v položaju nasprotja interesov, ki v skladu s členom 3(1) Priloge I k Poslovniku obstaja, „ko ima poslanec Evropskega parlamenta osebni interes, ki bi lahko neprimerno vplival izvrševanje njegovih dolžnosti kot poslanec“. Splošneje,

tožeče stranke ne navajajo nobenega osebnega interesa poročevalca, ki bi lahko vplival na njegovo nepristranskost pri opravljanju njegovih obveznosti. Podobno tožeče stranke ne navajajo nobene izjave poročevalca, ki bi lahko razkrivala, da se je naloge lotil z osebnim predsodkom, ki ga je mogoče ločiti od njegove politične ideologije.

257 Iz tega sledi, da je treba drugi del tretjega tožbenega razloga zavrni kot neutemeljen.

– *Tretji del tretjega tožbenega razloga: neobstoj nepristranskosti predsednika Odbora za pravne zadeve*

258 Tožeče stranke trdijo, da predsednik Odbora za pravne zadeve ni dajal nobenega jamstva nepristranskosti iz razlogov, navedenih v pripombah, ki so jih poslali temu odboru in so priložene tožbi. Zlasti pojasnjujejo, da sta ta predsednik in nacionalna politična stranka, katere član je, izkazovala zagrizeno sovraštvo do njih z izvajanjem strategije, katere namen je bil preprečiti jim nastop mandata v Parlamentu.

259 V zvezi s tem je iz preudarkov v točkah od 33 do 37 zgoraj razvidno, da je treba kot nedopustne zavreči trditve v zvezi z neobstojem nepristranskosti predsednika Odbora za pravne zadeve, ki so navedene le v prilogah k tožbi, ne da bi bile v njej izrecno navedene. To velja za trditev v zvezi z njegovim španskim državljanstvom. Enako velja za nekatere trditve o njegovem domnevnem obnašanju, kot trdi Parlament.

260 Treba pa je zavrni ugovor nedopustnosti Parlamenta v delu, v katerem je usmerjen proti trditvi, navedeni v točki 145 tožbe, ki se nanaša na domnevno sovražnost predsednika Odbora za pravne zadeve, ki izhaja iz strategije, ki se je domnevno izvajala, da bi se tožečim strankam preprečil nastop mandata v Parlamentu.

261 Vendar je treba to trditev zavrni. Iz listin iz spisa je namreč razvidno, da domnevne pobude, da bi se tožečim strankam preprečil nastop mandata v Parlamentu, prihajajo ne od predsednika Odbora za pravne zadeve, temveč od nacionalne politične stranke, katere član je in ki ni tista, ki je vložila popularno tožbo v zadevnem kazenskem postopku. Iz točke 244 zgoraj pa izhaja, da nepristranskosti predsednika Odbora za pravne zadeve načeloma ni mogoče presojati z vidika njegove politične ideologije, zlasti njegovega članstva v nacionalni politični stranki.

262 Zato je treba tretji del tretjega tožbenega razloga zavrni. Ker so bile trditve o pristranskosti, podane proti poročevalcu in predsedniku Odbora za pravne zadeve, zavrjnene, ni treba presoditi četrtega dela tega tožbenega razloga v zvezi z oviro, ki naj bi jo zaupnost dela tega odbora pomenila za dokazovanje vpliva njune domnevne pristranskosti na izpodbijane sklepe.

263 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba tožbo zavrni, ne da bi bilo treba sprejeti ukrepe procesnega vodstva in pripravljalne ukrepe, ki so jih predlagale tožeče stranke.

Predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka

264 Tožeče stranke so 21. marca 2023 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka na podlagi člena 113(2)(c) Poslovnika Splošnega sodišča.

- 265 V skladu s členom 113(2)(c) tega poslovnika lahko Splošno sodišče odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka, če glavna stranka to predlaga in se opira na dejstva, ki so lahko odločilna za odločitev Splošnega sodišča in ki jih ni mogla uveljavljati pred koncem ustnega dela postopka.
- 266 Tožeče stranke navajajo dejstva, ki so se zgodila po koncu ustnega dela postopka in ki so po njihovem mnenju odločilna na eni strani za njihov pravni interes in na drugi strani za utemeljenost izpodbijanih sklepov.
- 267 Natančneje, prvič, tožeče stranke se sklicujejo na to, da je 12. januarja 2023 začel veljati Ley Orgánica 14/2022 (sistemski zakon 14/2022) z dne 22. decembra 2022 (BOE št. 307 z dne 23. decembra 2022, str. 1), s katerim je bil spremenjen kazenski zakonik, med drugim je bilo odpravljeno kaznivo dejanje vstajništva, zaradi katerega je bil proti njim uveden sodni postopek, in spremenjeno kaznivo dejanje poneverbe javnih sredstev v zvezi s prvo in drugo tožečo stranko. Drugič, sklicujejo se na sklep z dne 12. januarja 2023, s katerim je preiskovalni sodnik kazenskega senata Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) med drugim odpravil evropske naloge za prijetje z dne 14. oktobra in 4. novembra 2019, izdane v zvezi z njimi. Tretjič, tožeče stranke se sklicujejo na sklep Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (višje sodišče v Cagliariju, ločeni senat v Sassariju, Italija) z dne 9. marca 2023, v katerem je navedeno sodišče ugotovilo, da je bil evropski nalog za prijetje za prvo tožečo stranko odpravljen, in posledično razglasilo, da se postopek za izvršitev navedenega naloga konča. Četrtič, tožeče stranke se sklicujejo na sodbo z dne 29. novembra 2022, s katero je Tribunal Constitucional (ustavno sodišče) zavrnilo ustavno pritožbo („recurso de amparo“), ki sta jo prva in druga tožeča stranka vložili zoper sklep preiskovalnega sodnika kazenskega senata Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) z dne 10. januarja 2020, s katerim je ta od Parlamenta zahteval, naj jima odvzame imuniteto.
- 268 Na prvem mestu, tožeče stranke glede ohranitve svojega pravnega interesa trdijo, da izpodbijani sklepi ne morejo več imeti pravnih učinkov, saj je na eni strani njihov namen le omogočiti izvršitev evropskih nalogov za prijetje, ki so bili odpravljeni, in jim je na drugi strani z njimi odvzeta imuniteta zaradi kazenskega postopka v zvezi z domnevnim kaznivim dejanjem vstajništva, ki ni več navedeno v kazenskem zakoniku, in domnevnim kaznivim dejanjem poneverbe javnih sredstev, ki je bilo v tem zakoniku bistveno spremenjeno. Tožeče stranke vseeno trdijo, da ob upoštevanju učinkov, ki jih imajo izpodbijani sklepi, ohranjajo pravni interes vsaj z vidika odškodnine. V zvezi s tem trdijo, da bi sodba o razglasitvi ničnosti lahko pomenila obliko nadomestila. Trdijo tudi, da obstaja tveganje, da bodo ponovljene nezakovitosti, ki jih vsebujejo izpodbijani sklepi, ker preiskovalni sodnik kazenskega senata Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) namerava izdati nove evropske naloge za prijetje.
- 269 V zvezi s tem Splošno sodišče ugotavlja, da tožeče stranke predlagajo ponovno odprtje ustnega dela postopka, da bi se omogočila kontradiktorna razprava o vprašanju izgube njihovega pravnega interesa, hkrati pa trdijo, da ta še vedno obstaja kljub zatrjevani neveljavnosti izpodbijanih sklepov. Poleg tega nista niti Parlament niti Kraljevina Španija pri Splošnem sodišču vložila predloga za ustavitev postopka, čeprav se tak predlog lahko vloži kadar koli med postopkom (sklep z dne 25. oktobra 2019, Le Pen/Parlament, T-211/19, neobjavljen, EU:T:2019:776, točka 14). V tem okviru in ob upoštevanju okoliščin obravnavane zadeve Splošno sodišče meni, da elementi, ki so jih tožeče stranke predložile v zvezi z vprašanjem svojega pravnega interesa, ne morejo biti odločilni za odločitev Splošnega sodišča v smislu člena 113(2)(c) Poslovnika Splošnega sodišča.
- 270 Na drugem mestu, navesti je treba, da tudi nova dejstva, na katera se sklicujejo tožeče stranke, ne morejo biti odločilna za utemeljenost tožbe.

- 271 Ker je treba namreč zakonitost akta Unije presojati glede na dejanske in pravne okoliščine, ki so obstajale na datum sprejetja tega akta (glej sodbi z dne 18. julija 2013, Schindler Holding in drugi/Komisija, C-501/11 P, EU:C:2013:522, točka 31 in navedena sodna praksa, ter z dne 3. septembra 2015, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Komisija, C-398/13 P, EU:C:2015:535, točka 22 in navedena sodna praksa), in ker Parlamentu, ko odloča o zahtevi za odvzem imunitete, ni treba presojati primernosti določb nacionalnega prava, ki določajo očitano kaznivo dejanje (glej točko 180 zgoraj), sprememba kazenskega zakonika, do katere je prišlo po sprejetju izpodbijanih sklepov, ne vpliva na preučitev njihove zakonitosti. Enako velja na eni strani za sklep preiskovalnega sodnika kazenskega senata Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) z dne 12. januarja 2023, katerega pravnomočnost poleg tega ni bila dokazana, ker je njegov namen izpeljati posledice iz spremembe navedenega kazenskega zakonika, in na drugi strani za sklep Corte d'appello di Cagliari, sezione distaccata di Sassari (višje sodišče v Cagliariju, ločeni senat v Sassariju, Italija) z dne 9. marca 2023, s katerim je navedeno sodišče samo v bistvu izpeljalo posledice iz tega, da je bil evropski nalog za prijetje za prvo tožečo stranko odpravljen z zgoraj navedenim sklepom z dne 12. januarja 2023.
- 272 Glede sodbe Tribunal Constitucional (ustavno sodišče) z dne 29. novembra 2022 tožeče stranke v bistvu trdijo, da potrjuje trditve, ki so jih razvile v utemeljitev drugega tožbenega razloga v zvezi s sodbo z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023). Zato za to sodbo Tribunal Constitucional (ustavno sodišče) ni mogoče šteti, da bi lahko bila odločilna za odločitev Splošnega sodišča. Vsekakor okoliščina, da je Tribunal Constitucional (ustavno sodišče) v navedeni sodbi navedlo, da mora Splošno sodišče v okviru te tožbe odločiti o zakonitosti izpodbijanih sklepov, ne more ovreči ugotovitve, podane v točki 88 zgoraj, da Parlamentu ni bilo treba presoditi, ali je s pravom Unije skladna španska sodna praksa v zvezi s pristojnim organom, ki lahko zahteva odvzem imunitete evropskega poslanca, izvoljenega za Kraljevino Španijo.
- 273 Zato je treba predlog tožečih strank za ponovno odprtje ustnega dela postopka zavrniti.

Stroški

- 274 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeče stranke s predlogi niso uspele, se jim v skladu s predlogi Parlamenta naloži, da poleg svojih stroškov nosijo tudi stroške Parlamenta v okviru te zadeve ter zadev T-272/21 R in T-272/21 R II.
- 275 Na podlagi člena 138(1) Poslovnika Splošnega sodišča Kraljevina Španija nosi svoje stroške, vključno s stroški, ki so ji nastali v okviru zadeve T-272/21 R II.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti razširjeni senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres in Clara Ponsatí i Obiols nosijo svoje stroške in stroške, ki so nastali Evropskemu parlamentu, vključno s stroški v zadevah T-272/21 R in T-272/21 R II.**
- 3. Kraljevina Španija nosi svoje stroške, vključno s stroški, ki so ji nastali v okviru zadeve T-272/21 R II.**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Kanninen

Szwarcz

Norkus

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 5. julija 2023.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje	2
Predlogi strank	4
Pravo	4
Dopustnost sklicevanja na priloge	5
Utemeljenost	6
Pravni okvir	6
– Pravo Unije	6
– Špansko pravo	8
Prvi tožbeni razlog: nezadostna obrazložitev izpodbijanih sklepov	9
Drugi tožbeni razlog: nepristojnost nacionalnega organa, ki je izdal in Parlamentu poslal zahteve za odvzem imunitete tožečim strankam	12
Peti tožbeni razlog: kršitev načel pravne varnosti in lojalnega sodelovanja, pravice do učinkovitega sodnega varstva in pravice do obrambe zaradi nejasnosti izpodbijanih sklepov ..	15
– Prvi očitek: nejasnost izpodbijanih sklepov glede postopkov, na katere se nanaša odvzem imunitete	15
– Drugi očitek: nejasnost izpodbijanih sklepov glede narave ukrepov, ki se lahko sprejmejo v okviru izvršitve evropskih nalogov za prijetje	16
Šesti tožbeni razlog v delu, ki se nanaša na kršitev člena 343 PDEU, člena 9 Protokola št. 7 in člena 5(2) Poslovnika ter nekaterih temeljnih pravic tožečih strank	18
– Domnevna kršitev določb člena 343 PDEU, člena 9 Protokola št. 7 in člena 5(2) Poslovnika	19
– Nezakonito poseganje v temeljne pravice tožečih strank	21
Šesti tožbeni razlog v delu, ki se nanaša na napačno ugotovljeno dejansko stanje in napačno uporabo prava pri preučitvi fumus persecutionis s strani Parlamenta, ter sedmi tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo načel dobrega upravljanja in enakega obravnavanja in očitnimi napakami Parlamenta pri presoji fumus persecutionis	22
– Domnevne napake pri uporabi prava in ugotavljanju dejanskega stanja, ki vplivajo na to, kako je Parlament preučil fumus persecutionis	23
– Domnevna kršitev načel dobrega upravljanja in enakega obravnavanja	25
– Domnevne očitne napake, storjene pri presoji fumus persecutionis	27

Osmi tožbeni razlog: kršitev načel dobrega upravljanja in enakega obravnavanja, ker je Parlament zavrnil uporabo določb člena 9(7) Poslovnika	29
Četrti tožbeni razlog, ki se v bistvu nanaša na kršitev pravice do izjave	30
– Prvi del: tožeče stranke niso imele dostopa do treh dokumentov	30
– Drugi del: kršitev pravice do izjave na zagovoru tožečih strank	31
Tretji tožbeni razlog: kršitev načela nepristranskosti	32
– Prvi del tretjega tožbenega razloga: imenovanje samo enega poročevalca za tri primere	34
– Drugi del tretjega tožbenega razloga: neobstoj nepristranskosti poročevalca	35
– Tretji del tretjega tožbenega razloga: neobstoj nepristranskosti predsednika Odbora za pravne zadeve	38
Predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka	38
Stroški	40